

BIBELSK

TRO

3

/2014

Fritt, uavhengig tidsskrift på evangelisk-luthersk grunn

23. årgang

www.bibelsk-tro.no

I dette nummeret:

- Reservasjonsrett og samvittighetsfrihet
- Lærer Bibelen en ung skapning?
  - Møte med Gud i loven

PÅ BIBELENS STIFTELSE GRUNN

utgir tidsskriftet Bibelsk Tro

Formål og grunnlag:

Stiftelsens formål er å fremme bibeltro kristendomsforståelse etter Guds Ord på den evangelisk-lutherske bekjennelsesgrunn. Stiftelsen skal på det grunnlag som er nevnt nedenfor ved litterær virksomhet og på andre tjenlige måter hjelpe til å utbre bibelsk forkynnelse og lære, slik at evangeliet kan nå ut til menneskene og nådegavene få sin naturlige funksjon. Likedan vil en vurdere religiøse og åndelige strømninger, bevegelser, tidsaktuelle tanker, ideologier og tiltak i lys av Skriften.

Grunnlaget for stiftelsens virksomhet er den Hellige Skrift, forstått og brukt i lys av Bibelens eget Kristus-vitnesbyrd og Jesu og apostlenes skriftsyn, dvs. Skriftens vitnesbyrd om seg selv. Bibelen er Guds Hellige Ord, gitt ved den Hellige Ånds inspirasjon, troverdig og urokkelig, helt igjennom Guds Ord gitt i menneskelig språk.

Bibelens ord - slik det opprinnelig ble gitt - er uten feil og selvmotsigelser i alle sine uttalelser når det forstås i samsvar med dens egne forutsetninger. Skriftens ord må tolkes ved Skriften selv. Bibelen er Guds åpenbaringsord, gitt oss som veiledning til frelse og evig liv. Den er den eneste, sanne og fullt ut tilstrekkelige, klare og absolutte autoritet og norm i alle spørsmål som angår kristen tro, lære og liv.

Den evangelisk-lutherske lære som er nedfelt i Den norske kirkes bekjennelses-skrifter er i samsvar med Skriften og følgelig bekjennelsesgrunnlag for stiftelsens virksomhet. Sentralt i denne lære står overbevisningen om "Skriften alene", "rettferdiggjørelsen ved tro på Kristus alene" og den evangeliske kirkeforståelse som legger vekt på det alminnelige prestedømme og nådegavehusholdningen.

Styret:

Pensjonert lektor/cand. theol. Olav Hermod Kydland (formann), baker Erik Nordbø (nestformann), avd.leder Olav Stokka, tømrer Jostein Vedøy og eiendomsmegler Edvard Jekteberg.

Varamenn: Pensjonert adjunkt Gunnar Holth, tømrer Magne Sunde, pensjonert prosjektleder Livar Wetteland.

Rådet:

Pensjonert lastebilsjåfør Tor Landro, bonde/cand. theol. Arvid Joramo, næringsdrivende Eivind Nilsen, vaktmester Dagfinn Natland, byggmester Bernhard Sunde.

Faste medarbeidere i Bibelsk Tro:

Forkynner Kjell Dahlene, adjunkt Gunnar Holth, tidl. kretssekretær Erik Høiby, rektor Finn-Widar Knutzen, lærer Reidulf Tværåli, juridisk rådgiver Jan Endre Aasmundtveit, ekspeditør Immanuel Fuglsang (Danmark), pastor Henric Staxäng (Sverige), tømrer Eivind Ydstebø.

BØNNEVAKT FOR NORGE

Ønsker dere bønnesedler tilsendt, skriv til:

Bønnevakt for Norge,
Postboks 264,
4367 Nærbø

**BIBELSK
TRO**

*Fritt, uavhengig
tidsskrift på evangelisk-
luthersk grunn*

Redaksjon:
Eivind Gjerde
Olav Hermod Kydland

**Redaksjons- og
ekspedisjonsadresse:**
Postboks 264, 4367 Nærbo
olav.kydland@lyse.net

Internett:
www.bibelsk-tro.no
btpost@bibelsk-tro.no

Abonnement og gaver:
Persokkrossen 3
4046 Hafrsfjord
Postgiro: 0530.04.87884
Bankgiro: 3290.07.77786
Dansk postgiro:
1199 250-9350
Svensk postgiro:
106 4551-3

Kasserer: Edvard Jekteberg
Tlf: 51 55 02 48

Utkommer 6 ganger i året.

Årsabonnement:
Norge og Norden kr. 180,-
Til andre land kr. 210,-
Skoleungdom kr. 160,-

Bibelsk Tros kassetjeneste
Tlf: 51 68 90 31

*Redaksjonen er ansvarlig for
alt som kommer fram i leder-
spalten.*

*Konkrete synspunkter forøvrig
står de respektive forfattere
ansvarlig for.*

*Red. deler nødvendigvis ikke
alle disse, men er ansvarlig
for at ikke noe bryter
med stiftelsens formål og
grunnlag. Unntak fra dette
kan være ytringer i klipp- og
leserbrevspalten.*

*Ettertrykk kan skje ved
kildeangivelse.*

Layout: Rune Hegle

Trykk: Gunnarshaug Trykkeri
Tlf: 51 82 62 07

Reservasjonsrett og samvittighetsfrihet

Leder. Av Eivind Gjerde 4

Jesu velsignede hender

Andakt. Av Hans Erik Nissen 6

Å salige stunder

Sang. Av Ukjent/Clara Ahnfelt 7

Når Menneskesønnen kommer

Trossannhet. Av Erik Høyby 8

Forbønn

Bønn. Av Thomas Wind 9

Den barmhjertige samaritan

Trosblikk. Av Tollak Jakobsen 10

Kongesønnens bryllup

Bokklipp. Av Martin Luther 13

Skriften og troen

Bladklipp. Av Jan Bygstad 14

"En hånd er utrakt fra Herrens trone"

Åndskampen. Av Olav Hermod Kydland 16

Lærer Bibelen en ung skapning?

Fra troens slagmark. Av Axel Lundholm Saxe 18

Den liberale teologien – føremål og resultat

Bladklipp. Av Johannes Kleppa 21

Møte med Gud i loven

Bibelforum. Av Peter Olsen 22

Ingen fordømmelse

Bokklipp. Av Hans Erik Nissen 28

***En liten stund med Jesus,
den bringer kraft med seg.
Den gir meg lyst å vandre
på Herrens gode vei.
Den gir meg mot å leve
og lide for hans navn,
alt nå en salig forsmak
på hvilen i hans favn.***

(Nr 576 v. 5 i Sangboken.)

Neste nummer av Bibelsk Tro kommer i sommer.

Reservasjonsrett og samvittighetsfrihet

AV EIVIND GJERDE

I september 2013 ble regjeringspartiene Høyre, Frp og Krf. enige om et forslag som sier at fastleger skal få lov til å reservere seg mot å henvise til abortinngrep. Dette forslaget er sendt ut på høring. Forslaget har vakt stort engasjement. Forsvarere av fosterdrapsloven (abortloven) sier at forslaget er et angrep på loven om fri abort. De har reist en storm av protester mot lovforslaget. Det har blitt brukt argumenter som sier at det er ingen menneskerett å være fastlege, kvinner i en vanskelig situasjon skal bli møtt med respekt og at fastleger ikke har lov til å sette seg over norsk lov (les fosterdrapsloven) og å velge sine pasienter. Mange har sagt at fastleger som reserverer seg mot abort må finne seg noe annet å gjøre. På kvinnedagen 8. mars var hovedparolen: Forsvar abortloven – nei til reservasjonsretten.

Tilhengere av reservasjonsretten har sagt at dette er et alvorlig samvittighetsspørsmål som har med liv og død å gjøre. Fastleger som av samvittighetsgrunner er mot fosterdrap skal ha frihet til å slippe å henvise kvinner til abort. I et demokrati har alle rett til å følge sin samvittighet av religiøse og moralske grunner.

Det er videre hevdet at det er inkonsekvent å tillate en kirurg å nekte å delta ved et abortinngrep, mens en fastlege ikke skal få lov til å nekte å henvise til abort. Fastlegen som må henvise til abort, kan oppleve at han er delaktig i selve abortinngrepet.

Vi er nok mange som har fulgt denne uhyggelige debatten med forferdelse. Det har vært skremmende å være vitne til det svært emosjonelle og irrasjonelle raseriet og hysteriet som tilhengerne av fosterdrap har vist i denne saken. Vi undres over det veldige engasjementet som særlig kvinner fra den politiske venstresiden har vist, for å forsvare den grusomme fosterdrapsloven. Loven gir kvinnen alene suveren juridisk rett til å bestemme om det barnet hun

bærer under sitt hjerte skal få leve eller ikke, fram til utgangen av 12 svangerskapsuke. Barnet i mors liv er fullstendig uten rettsvern. Kvinnen trenger ikke oppgi noen grunn for å avbryte svangerskapet. Loven sier at selvbestemt fri abort må foretas innen 12 uker. Kvinnen selv skal avgjøre. Barnet er totalt prisgitt mor sin avgjørelse.

Vi undres over de sterke reaksjoner på at ingen fastlege skal få lov til å reservere seg mot å henvise til abort. Hvorfor kan ikke deres samvittighet i en så svært alvorlig sak bli respektert? En artikkelskribent i avisen Dagen hevdet at grunnen til dette var at tilhengerne av abort rent psykologisk ville spre skylden på drapene av barna i mors liv på hele det norske folket. Vi tror han har rett. Det moderne "Holocaust" som fosterdrapene er kalt, skal hele nasjonen være medskyldige i. På den måte kan alle bære ansvaret og ingen kan derfor driste seg til å si at dette er galt og har Guds dom over seg. De fleste mennesker vet innerst inne at abort er å ta liv av et ufødt menneske. Skal de være helt ærlige, så sier samvittigheten at dette er galt. Men mange ønsker at samvittighet skal tie stille med at dette

er en grusom og inhuman forbrytelse mot de ufødte barna.

De fleste mennesker er enige om at livet er en fantastisk gave. Og de aller fleste er uansett livssyn enige om at det må vernes om menneskelivet. Et menneskeliv blir sett på som mer verdifullt enn livet til et dyr. Vi kjemper for å berge liv og store anstrengelser blir satt inn for å unngå tap av liv. Vi verner om menneskelivet. Hvorfor? Svaret er at menneskelivet er så verdifullt.

Bibelen sier at mennesket er skapt av Gud i hans bilde (1 M 1,26-31). Derfor har alle mennesker samme verdi i Guds øyne uansett alder, kjønn, hudfarge, helsetilstand eller etnisk tilhørighet. Menneskets uendelige verdi blir også åpenbart ved Jesu Kristi kors. Guds egen Sønn var villig til å gi sitt liv i døden for alle mennesker. Alle har derfor samme mulighet til å bli frelst dersom de tar imot Jesus som frelser. Menneskets sjel er mer verdt enn hele verden (Mat 16,26). Gud gjør ikke forskjell på mennesker når det gjelder verdi, og derfor skal ingen mennesker heller gjøre det (Jak 2,1).

Gud har gitt et eget bud til vern om menneskelivet. Det lyder slik:

"Du skal ikke slå i hjel" (2 M 20,13).

Dette budet vender seg til alle mennesker. Bibelen lærer at alle mennesker er syndere og bryter budet i tanker, ord eller gjerninger. Det er ytterst få som tar livet av et annet menneske, men alle har tenkt hatefulle tanker mot sin neste i sitt hjerte. Budet retter seg altså ikke bare mot den ytre handling, men også mot sinn og tankeliv. Gud vil verne om våre liv på alle plan. Gud verner om våre liv ved å byde alle mennesker om å respektere menneskelivet fra unnfangelsen av og til livets avslutning.

Livet er en gave fra Gud. Det er Gud som dypest sett har skapt alt menneskeliv. David skriver i Salme 139,13-14: *"Du har skapt mine nyrer, du formet meg i mors liv. Jeg priser deg fordi jeg er virket på forferdelig underfull vis. Underfulle er dine gjerninger, det vet min sjel så vel."*

Menneskets verdi begrunnes i Bibelen ikke i mennesket selv, men i Gud. Det er Han som har

satt vår høye verdi på oss! Derfor skylder vi å se på hverandre som uendelig verdifulle og med samme verd i Guds øyne.

En kristen fastlege kan derfor aldri henvise til abort. Gjør han det er han medskyldig i drap på Guds minste små. Det er en himmelropende synd.

Det burde vært selvsagt at en fastlege skal kunne reservere seg mot å henvise til abort. Men slik er det dessverre ikke. Satan går rundt som en brølende løve i det avkristnede Norge. Han krever total ensretting. Alle skal lyde hans onde vilje. Jesus sier at Satan er tyven som bare er kommet for å stjele, myrde og ødelegge (Joh 10,10). Han vil ødelegge mor, far og barn. Han vil ødelegge fastlegenes samvittighet. Han vil ødelegge familien. Han vil ødelegge demokratiet. Han vil ødelegge Norge.

Han vil at ingen skal få hindre ham i å utøse sitt grenseløse hat mot en menneskehet som er skapt i Guds bilde. Derfor raser han så sterkt gjennom mennesker som ikke kjenner Jesus som Frelser og som er forført av den ånd som er virksom i vantroens barn (Ef 2,2). Satan selv kjemper for abortloven og nei til legers reservasjonsrett. Abortloven er en av Satans største triumfer i Norge. Den er en hjertesak for ham.

Vi som tror på Jesus er kalt til å stå ham imot faste i troen. Vi må stå ham i mot når han raser på sitt sterkeste gjennom mennesker som dypest sett ikke vet hva de gjør. *"For vi har ikke kamp mot kjøtt og blod, men mot maktene, mot myndighetene, mot verdens herskere i dette mørke, mot ondskapens åndehær i himmelrommet"* (Ef 6,12).

Husk: Vi har livets Herre på vår side. Mørkets fyrste har allerede tapt. □

**Svein Brattgjerd
døde 21. mars 2014.**

**Minneord i neste nummer
av Bibelsk Tro.**

Jesu velsignede hender

AV HANS ERIK NISSEN

“Og det skjedde mens han velsignet dem, at han skiltes fra dem og ble opptatt til himmelen”
(Luk 24,51)

Det siste synsinntrykket disiplene fikk av Jesus var hans hender som var løftet og gjenombordet. Disse velsignede hender var hele tiden vendt mot dem mens han ble båret opp til himmelen. Hva tenkte de da på? Kanskje var det de velsignede ordene fra profeten Jesaja: *”Se, i begge mine hender har jeg tegnet deg”*. (Jes 49,16).

Disiplene hadde med sorg sett Jesu hender bli naglet til korset. De kunne ikke fatte at det skulle ende slik. Senere ble det klart for dem at det de så ikke var avslutningen, men begynnelsen. Da gikk det opp for dem at Jesus var deres bevis på at gjelden ble naglet til korset. Ved hans død ble all synd utslettet og fjernet av den levende Gud.

Naglemerkene vitner fortsatt om hva disiplenes og vår frelse har kostet, og all velsignelse er knyttet til den kjensgjerning at hendene ble gjennomboret. Hadde Jesus gjort alt for oss unntatt å lide døden på korset, da ville alle velsignelsens kilder være uttørket.

En kan undres over at Jesus ble skilt fra dem mens de opplevde det aller rikest, å være sammen med ham. Men det var godt at han gjorde det. Jesus har nemlig en oppgave i himmelen.

Når du synder, så trer din Frelser som ble korsfestet fram for Gud. Når Gud ser ham, da ser han sonofferet for alle dine synder. Da stenger ikke din synd deg fra strømmen av velsignelse fra Guds hjerte.

Dag og natt taler Jesus din sak for Guds trone. Guds velsignelse strømmer til deg gjennom ham. Selv om du ikke alltid kan forstå det, så er det slik, og din tro griper om det dine øyne ikke kan se.

Troen ser alltid Jesu hender som er gjenomboret, og løftet til velsignelse. Og troen vet at all velsignelse er knyttet til Jesu offerdød og hans gjerning i himmelen. Vi forstår ikke dybden i Jesu kjærlighet. Men se på prisen det har kostet ham. Han kan ikke slippe deg, og heller ikke la være å velsigne deg.

Du er og forblir Herrens velsignede! □

Fra s. 8 ► gave. Bønn er en forrett som Gud har gitt sine barn. Når vi så lite gjør oss bruk av vår bønnerett, så er også dette et tegn på at Jesu gjenkomst er nær.

”Men når Menneskesønnen kommer, mon han da vil finne troen på jorden?” Har disse ord også en adresse til deg og meg? □

Å salige stunder

Oversatt fra tysk av Clara Ahnfelt 1850

**Å salige stunder som Jesus oss gir,
Når soningens under rett klart for oss blir.
Når ordet forkynner vårt evig vel.
:/: Når nær han vil være :/:
Å vekke og lære og trøste vår sjel.**

**Mens verden kun søker å drepe sin tid
Og skylden forøker med redselsfull flid.
Da samles vi atter til bønn og til sang
:/: Og Ordet vi hører :/:
Når Ordet vi hører, blir tiden ei lang.**

**O Jesus, vår Herre, din ånd du oss giv!
Vi selv har dessverre ei krefter, ei liv,
Ei tro eller kjærlighet, alt må vi få.
:/: Skal troslivet øves :/:
Din nåde behøves, du hjelpe oss må.**

**Vår Gud, deg forbarme og tenk på vår nød!
Gjør hjertene varme, og vekk du fra død!
La loven få knuse, la nåden bli stor!
:/: Din ånd du oss sende :/:
Så glad vi kan kjenne at du blant oss bor!**

(Til norsk i 1870. Rev 1950. Nr 58 i den gamle Sangboken)

Når Menneskesønnen kommer

AV ERIK HØIBY

"Men når Menneskesønnen kommer, mon han da vil finne troen på jorden" Luk 18,8.

Disse ord danner avslutningen av lignelsen om enken og dommeren (Luk 18,1-8), og er vel ikke hovedtanker i denne teksten. La oss likevel trekke ut disse ord og gjøre dem til gjenstand for noen betraktninger.

De fleste gangene er uttrykket Menneskesønnen brukt om Jesus, men det er også brukt av Jesus. Han kaller seg selv Menneskesønnen. Det betyr ikke at Jesus var bare et menneske da han var på jorden. Han var og er både sant menneske og sann Gud. Menneskesønnen skal komme igjen. Det er et profetisk ord som gjelder framtida. Jesu komme i kjød kaller vi Jesu første komme. I Gal 4,4 heter det: *"Men da tidens fylde kom, utsendte Gud sin Sønn, født av en kvinne, født under loven"*. Og i Heb 9,26: *"Men nå er han blitt åpenbart en gang ved tidens ende for å bortta synden ved sitt offer"*.

Jesus talte tydelig og klart om at når hans gjerning her på jord var fullført, ville han vende tilbake til Faderen. I dag er Jesus i himmelen for *"... nå å åpenbares for Guds åsyn for vår skyld"* Heb 9,24.

Når denne Jesu prestetjeneste i himmelen er avsluttet, skal han komme igjen. Og dette er ikke dommedag, slik enkelte forfekter. Jesus skal ikke bare *"... komme igjen for å dømme levende og døde"*. Jesus skal først og fremst komme igjen for å hente sine barn hjem til seg. Det ser vi bant annet av følgende ord: *"Så skal og Kristus, etter å være ofret en gang for å bortta manges synder, annen gang bli åpenbart, ikke for syndens skyld, men til frelse for dem som venter på ham."* Heb 9,28.

"Men vi har vårt hjemland i himmelen. Derfor venter vi også Herren Jesus Kristus som frelser" Fil 3,20.

Og i 1 Tess 4 taler Paulus tydelig om at når Jesus kommer igjen for å vekke opp de døde i

Kristus og for å forvandle de troende som da lever, så skal dette budskapet være til trøst for Guds folk. Vi venter ikke på Jesus som dommer, men på Jesus som frelser. Vi venter på ham som skal ta oss hjem til seg. Joh 14,3.

Men dersom tekstens ord om Jesu komme, gjelder hans komme for å hente sine, hvordan skal vi da forklare ordene: *"Vil han finne troen på jorden?"*

Meningene er sikkert delte og fortolkningene forskjellige vedrørende dette uttrykket. Personlig har jeg vanskelig for å se at det er den frelsende tro det her er tale om, for den skal finnes på jorden uten at man behøver å lete etter den. Kan det da være den ventende tro Jesus sikter til? Altså troen som regner med at Jesus vil komme og hente oss hjem til seg. Kan det muligens være troen på bønn som Jesus etterlyser når han kommer?

I første vers i Luk 18 leser vi: *"Han sa en lignelse til dem om at de alltid skulle be og ikke bli trette."*

Hånden på hjertet: Hvordan er det med bønner?

Har vi mer eller mindre tapt troen på bønn – at det nytter å be?

Er troen på at det nytter å be noe vi har i hode, eller har bønnetrangen og bønnebehovet også en plass i hjertet?

Kjære medkristne! Svar meg på en ting!: Hvorfor er bønnemøtene de minst besøkte møtene vi har? Hvorfor er vi ikke der alle sammen? Tror vi maskineriet i våre organisasjoner går av seg selv?

Det er lett å innta forsvarsstilling eller komme med argumenter eller unnskyldninger; Vi kan jo be hver for oss, be inni oss. Men jeg spør: Gjør vi det?

Det er troen på bønnens makt og kraft som blir borte mellom oss. Bønn er også å takke. Takknemligheten holder også på å bli borte.

Bønn er nåde. Bønn er *Forts. s. 6* ◀

Forbønn

AV THOMAS WIND

Jesus er den store forbeder. *"Jeg ber for dem..."* sier Jesus ifølge Joh 17,9. Han ber ikke bare for sine disipler. Også alle dem som gjennom apostlenes tjeneste tror på ham, er gjenstand for hans forbønn. Hans omsorg er uendelig. Guds folk er båret ved Jesu hjerte og løftet inn for Gud av ham som har forsonet oss med Gud. Han ber om at vi må bli helliget i sannheten og bevart fra det onde. Under denne virkelighet er hans folk sendebud til verden.

Forbønn er å komme til Gud i Jesu navn med de mennesker som har blitt lagt oss på sinne. Ofte er det den nøden vi føler for et annet menneske som driver oss til å be. Eller vi blir ved Den hellige Ånds påminnelse oppmuntret til å be for et medmenneske. Det kan skje når vi i stillhet leser i Bibelen. Det kan også skje gjennom en oppfordring fra menigheten når den er samlet, eller direkte ved at en person spør: *"Vil du be for meg?"*

Forbønn er Guds arbeid gjennom den som ber. Den er ikke vårt prosjekt, men uttrykk for at Gud selv involverer oss i sin gjerning.

I det følgende vil jeg komme inn på et par av Bibelens utallige oppfordringer til å be for andre.

For konger og for alle som er i høy stilling (1 Tim 2,2)

Det er Paulus som oppmuntrer Timoteus slik. Særlig skal Timoteus be for personer som har stor innflytelse i samfunnet. Paulus bruker i tillegg ordet påkallelse. Han pålegger altså sin yngre venn og medarbeider at han skal bære de styrende fram for Gud, vedholdende og med takk.

Dette svarer til profeten Jeremias formaning fra Herren til de landflyktige israelittene når han sier: *"Søk den byens velferd som jeg har bortført dere til, og be for den til Herren! For når det går den vel, så går det dere vel"* (Jer 29,7) Formaningen til å be for konger og ledere i et

samfunn forbindes med det å kunne *"leve et rolig og stille liv, i all gudsfrykt og ærbarhet"* (1 Tim 2,2b). Jesus ba selv for de romerske soldatene som korsfestet ham. *"Far, forlat dem, for de vet ikke hva de gjør"* (Luk 23,34).

Vi skal be for dem som har makt og innflytelse i samfunnet vårt: Kongehus og politikere så vel på landsplan som lokalt. Ved ord og eksempler blir vi minnet om det i Guds ord. Vi er ikke kallet til å synge med i klagesangen, men vi er kalt til bønn. La oss særlig huske de kristne som har gått inn i politikken og be Gud om at de må bli bevart i troen og få frimodighet i den tjenesten som gir frukt vi alle nyter godt av.

For åndelige ledere

1 Tess 5,25 er ett blant flere skriftsteder hvor apostlene ber om forbønn. Paulus konkretiserer sitt ønske om forbønn fra menigheten i Kolossæ når han skriver: *"Be også for oss, at Gud må åpne en dør for Ordet, så vi kan forkynne Kristi mysterium. For det er for dets skyld jeg er i lenker. Be om at jeg kan åpenbare det ved å tale som jeg bør"* (Kol 4,3).

Apostlenes kunnskap og utrustning, menneskelig og åndelig var ikke av en slik beskaffenhet at de kunne unnvære menighetens til tider helt konkrete omsorg i form av forbønn. En sann åndelig leder våker over sjelene i menigheten og vet at han en dag skal stå til regnskap for Gud med sin forvaltning. Ledere i kristen sammenheng er utsatt for Satans målrettede angrep. Derfor: Be for dem! Tal godt om dem blant mennesker! Forbønn og baktalelse hører ikke sammen.

For mennesker i fare

Det var alvorlige tider. Herodes hadde allerede drept Jakob. Flere fra menigheten var blitt arrestert og torturert og nå hadde Herodes også grepet Peter (Apgj 12). Situasjonen

i menigheten i Jerusalem var dystert. Var den kristne menighets dager talte? ”Men det ble gjort inderlig bønn til Gud for ham av menigheten” (Apg 12,5). Slik reagerte de troende i byen på Peters fengsling. Peter var i livsfare. Menneskelig sett så det mørkt ut, men så samles de i bønn for ham og denne gang sender Herren sin engel for å utfri Peter.

Vi kan være i fare på mange måter og har (heldigvis) ikke lys over alle de farene vi går i. Men Gud hører også våre bønner om å bevare et menneske i fare. Legg i den forbindelse merke til at det var en engel Gud sendte for å hjelpe Peter. Peter verken så eller hørte noen engel, og først da han var kommet ut av fengselet ble han klar over at det var en engel fra Gud som fridde ham ut (Apgj 12,11). Da Peter vendte tilbake til menigheten i Marias hus, hadde de vanskelig for å tro på bønnehørelse. De trodde det var Peters engel som stod og kalte på dem.

I urmenigheten var det altså en levende tro på at Gud hadde sine engler som budbringere. For en forbeder er det en viktig trøst. Tenk på soldater i krig. Hva betyr det ikke med en menighet som vedholdende ber for dem!

Mennesker kan også være i åndelig livsfare slik Lot var det i Sodoma. Men han var lykkelig som hadde en forbeder i sin onkel, Abraham.

Noen ganger åpner Gud øynene våre for et menneske som er i fare åndelig sett, kanskje uten at vedkommende er seg dette bevisst. Da kan det skje at vi må begynne å be for det mennesket. I tillegg til eksempelet med Abrahams forbønn for Lot i Sodoma vil jeg nevne 1 Joh 5,16: ”Dersom noen ser sin bror gjøre en synd som ikke er til døden, så skal han be, og han skal gi ham liv – det vil si dem som synder, men ikke til døden”. Dette er meget sterkt: Å be og på den måten gi liv! Selv om de foldede hender ”i seg selv er svake og små”, så rører de Guds hjerte. Han kan gi liv. Han kan frelse.

Når du omgås Gud i dine bønner må du være våken og be for dem du blir minnet om. Ofte kan vi spørre: Hvor var Gud og hans engel da jeg bad om dette eller hint? Hvorfor hørte Gud ikke min bønn? Hvorfor ble Jakob halshugget av Herodes, mens Peter ble hjulpet av Guds engel? Hvem kan svare på dette, eller alle våre ”hvorfor”? Men Gud har gjennom sitt ord formanet oss til å være forbedere. Han har knyttet mange løfter til dette. La oss derfor gå på dem i frimodighet.

(Dette er den første av tre artikler fra ”Båndet” (nr 4/2013). Gjengitt med tillatelse fra forfatter. Oversettelse v/Brix og Endresen) □

Den barmhjertige samaritan [Luk 10,25-37]

AV TOLLAK JAKOBSEN

Hva er det denne gripende fortellingen om den barmhjertige samaritan egentlig vil si oss? Hva taler den om? Ofte hører en det utlagt at den barmhjertige samaritan er et eksempel til etterfølgelse, Men ser vi på fortellingen i lys av de to hovedlinjer i Skriften, lov og evangelium, da er det mer den vil si oss. ”Gå du bort og gjør likeså!” slik står det til slutt i denne fortellingen, og det er ufravikelig, om vi skal arve det evige liv.

Hvordan få evig liv?

For teksten taler om hvor viktig det er å arve det evige liv. En lovkyndig spør Mesteren: ”Mester, hva skal jeg gjøre for å arve evig liv?” Får vi ikke det evige liv, går vi evig fortapt. Derfor er spørsmålet viktig for oss alle, slik det og var for den lovkyndige. Jesus henviser han til loven og spør hvorledes han leste den? For loven taler om det evige liv og den som gjør det loven sier, har evig liv. Den lovkyndige svarte rett, sier Jesus. Det er i loven skrevet i

613 forskjellige bud, men den lovkyndige har så stor kunnskap om disse at han trekker det sammen til to bud som hele loven hviler på. De to budene står på forskjellige steder. Det første i begynnelsen av 5. Mosebok og det andre midt i 3. Mosebok. Gjør dette så skal du få leve! Dette kommer ingen av oss forbi, men må etterleves om vi skal få det evige liv.

Den lovkyndige er slik som vi alle er av naturen: Han ville rettferdiggjøre seg selv, står det i teksten. Hvor lett det er å bedra seg selv med den innstilling, å rettferdiggjøre seg selv, og da ofte i lys av sin neste. Men hvem er min neste? Om det var det forskjellige meninger på den tid slik som det er i dag.

Da er det at Jesus forteller om den barmhjertige samaritan og stiller et spørsmål til den lovkyndige: *"Hvem av disse tre synes du nå viste seg som en neste mot ham som var falt blant røvere?"* Den lovkyndige svarer: *"Den som viste barmhjertighet mot ham"*. Og Jesus sa da: *"Gå du bort og gjør likeså!"* Så skal du få evig liv, for det sier loven og det sier Jesus.

Hvorfor er Loven maktesløs?

Det er umulig for loven å få skikk på oss, sier Paulus i Rom 8. Det skyldes vårt kjød, vår falne natur. Den er ikke lydige mot Guds lov og kan heller ikke være det.

Dette ser vi også når Jesus forteller om presten og levitten, som begge går forbi den nesten

døde mann som var falt blant røvere. De hjelper ikke sin forslåtte neste. De gjør ikke det loven sier. Presten skulle jo vise barmhjertighet mot sin neste. Han kunne være en ærlig og redelig mann både overfor Gud og mennesker. Hva er så årsaken til at han svikter i denne situasjon, og går forbi denne halvdøde mannen og ikke gir han noe hjelp? Det kunne være frykt for selv å bli tatt av røverne så det gjaldt å komme seg forbi i hast. Eller han kunne komme til å bli hengende med mannen? Vi vet ikke det, men ligger ikke hovedårsaken i det som Paulus skriver vår falne natur, kjødet? Eller hva med levitten som hadde sin tjeneste i templet, hvor han tjente Gud og sang lovsanger til Herren! Han har medfølelse med mannen og går bort til han, og ser på han, men å hjelpe mannen det kostet ham for mye. Han gikk forbi.

Så ligger den nesten døde mannen der til en barmhjertig samaritan kommer og hjelper han, for han var så forslått at det fantes ingen krefter hos ham til å hjelpe seg selv.

Her ser vi hvordan synden har maktstjålet oss slik at vi ikke kan gjøre det gode. Nemlig å elske Gud og å elske vår neste som oss selv, men da har vi ikke evig liv, men er fortapte.

Hvordan skal jeg da bli frelst?

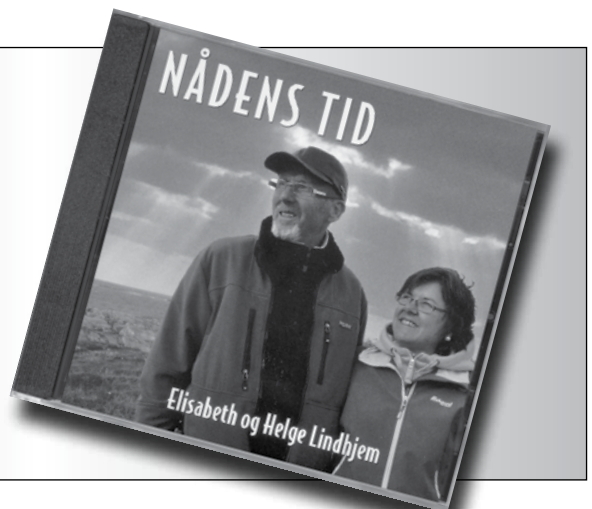
Da er det godt å få høre Guds evangelium om at det er en barmhjertig samaritan, og at det er redningen for oss alle som er alle falt blant

CD

"Nådens tid" med sang av:
Elisabeth og Helge Lindhjem

Kan bestilles via våre nettsider:
www.bibelsk-tro.no

Eller ved å skrive til:
Bibelsk Tros kassettjeneste
Postboks 116
4311 Hommersåk

røvere. Vi er døde i overtredelser og synder (Ef 2).

Godt å vite at der er en barmhjertig samaritan som ser vår nød. Om Jesus står det skrevet: *"Da han så folket, fikk han inderlig medynk med dem, for de var herjet og forkomne som får uten hyrde"*. (Mat 9,36). Om den barmhjertige samaritan står det i Luk 33b – 35: *"Og da han så ham, fikk han inderlig medynk med ham. Han gikk bort til ham og forbandt sårene og helte olje og vin i dem Og han løftet ham opp på sitt eget dyr og førte ham til et herberge og pleiet ham. Neste dag tok han fram to denarer og gav dem til verten og sa: Plei ham! Og hva mer du måtte legge ut, det skal jeg betale deg igjen når jeg kommer tilbake."*

Da Jesus så folket som lignet på den halvdøde mannen, fikk han inderlig medynk med dem. Jesus, sann Gud og sant menneske, ynkedes ikke over seg selv, men fant seg i tålmodighet med spott og skam. Han ble naglet til korset med store lidelser, men glemte seg selv midt i døden. Han ser menneskenes nød. Tenk! Det var for meg og alle andre.

Jesus oppfylte loven i vårt sted

"Han som ikke visste av synd, har Han gjort til synd for oss, for at vi i Ham skal bli rettferdige for Gud." (2 Kor 5,21)

Men hva er det som skjer i det som for mennesker ser ut som et nederlag, når han dør på korset og ser ut somt alt håp er borte? (Luk 24,19-21). Apostelen Paulus skriver i Kol 2,14-15: *"Han utslettet skyldbrevet mot oss, som var skrevet med bud, det som gikk oss imot. Det tok han bort da han naglet det til korset. Han avvæpnet maktene og myndighetene og stilte den åpenlyst til skue, da han viste seg som seierherre over dem på korset."*

Jesus avvæpnet satan og alle onde åndsmakter på Golgata. *"Han ble knust for våre misgjerninger, og straffen ble lagt på ham, og ved hans sår har vi fått legedom"* (Jes 53,5).

Tenk så stort at Gud var i Kristus og forsonet oss med seg selv. Han døde for våre synder og overtredelser, men sto opp igjen fra de døde.

Jesus er seierherre over alle ondskapens makter. Han seiret for meg. Jesus vant, og dermed har jeg som tror på ham, vunnet..

Derfor kan vi synges: "Han søkte meg i nåde som gikk på syndens vei. Han fant meg trett og såret og bar meg hjem til seg". Den barmhjertige samaritan fikk den halvdøde mannen inn i et herberge.

Han tar seg av oss og fører oss til det himmelske hjem

Han fører oss til et herberge hvor vi får pleie og omsorg, i de hellige samfunn på jord. Og når Han kommer igjen, fører han oss inn i det evige herberget, inn i selve himmelen hvor all synd, sorg, smerte og død for evig er borte. Det gamle er da forbi og alt er blitt nytt. Og vi skal alltid være med Herren (Åp 21,1-5).

Mens vi venter på hans komme, skal vi ha omsorg for troens folk, innby dem som er utenfor, ta i mot de fremmede, kle de nakne, gi dem som er sultne mat, se til de syke og de som er i fengsel. (Mat 25,34 – 35). Men vi får ikke det evige livet på det grunnlaget, for vi makter ikke å gjøre det slik vi burde. Vi makter ikke å gjøre noe fullkommet. Derfor er det godt å ha en å gå til som har gjort det vi skulle gjøre, og sonet vår synd, gjeld og brøde. Den himmelske barmhjertige samaritan tar seg av oss i vår hjelpeløshet. Til han må vi gå. Han som sier: *"Kom til meg, alle dere som strever og har tungt å bære og jeg vil gi dere hvile."* (Mat 11,28).

Det er på dette grunnlaget vi får det evige liv: Å gå til han og la han få frelse oss.

Jesus har i sin nåde frelst meg. Han elsker meg derfor er jeg skyldige å elske min neste og gjøre godt mot han. Derfor kan vi synges: "Nåde at Han fant meg, kjærlighet som vant meg. Nåde at Han bar meg til sin fold".

(Utdrag av tale i Skjæveland Misjonshus 20.10.2013) □

**"Jesus Kristus er i går og i dag
den samme, ja til evig tid."**

Kongesønnens bryllup

AV MARTIN LUTHER

"Himlenes rike er å ligne en konge som gjorde bryllup for sin sønn. Han sendte sine tjenere ut for å kalle de innbudte til bryllupet. Men de ville ikke komme." (Mat 22,2-3).

Av denne evangeliefortellingen lærer vi hva det er for en flokk som kalles "Guds folk" eller "kirken". Her ser vi hvem det er som har hans ord og hvordan det går for seg i denne kirken – både i henhold til dens indre stilling og i forhold til dens ytre anseelse.

Først skildrer vår Herre Kristus sin kristenhet på en slik måte at han, hva angår dens styresett, kaller den "himlenes rike". Det gjør han for å vise at han, ved sitt ord og evangelium, har skilt ut fra verden et eget folk for seg. Dette riket skal ikke være ordnet som et ytre, verdslig styre med fysisk myndighetskontroll og ytre rettferdighet, disiplin og beskyttelse. Alle slike ting er allerede tilstrekkelig ordnet og befalt mennesket fra før av. Mennesket er gitt myndighet til å styre her i livet så godt det kan, på tross av at det er svekket på grunn av synden. For det går ikke slik det skal, og det er et skrøpelig styresett.

Men over dette jordiske styre har Gud ordnet sitt eget guddommelige regimente. Det har han gjort etter at han av bunnløs nåde har åpenbart seg og gitt oss sitt ord. Ved det vil han danne og samle seg et folk, for å frelse dem fra sin vrede, fra synden og den evige død. Han vil altså redde sitt folk fra den jammeren som de er falt i og lære dem å kjenne sin Gud og lovprise ham.

Dette guddommelige regimente kaller Kristus her for "himlenes rike". I dette riket styrer han ikke fysisk og omgås ikke med dette livs goder, men har i stedet grunnlagt et uforlignelig rike. Dette riket blir påbegynt her på jorden ved troen. I det har og mottar vi de evige godene: syndenes forlatelse, trøst og fornyelse ved Den Hellige Ånd, seier over helvete, død og djevel, og til slutt et evig liv til legeme og sjel. Det er altså et samfunn med Gud i all evighet. Og dette riket

blir bare styrt, bygd og opphold ved Ordets og sakramentenes ytre embete, der Den Hellige Ånd virker kraftig i hjertene.

Dette riket er det Kristus så herlig og trøstefullt skildrer her. Han sammenligner det med et kongelig bryllup, der en brud blir gitt kongens sønn. Her er alle fulle av den største lykke og herlighet, og mange er innbudt til dette bryllupet. Blant alle billedlige framstillinger der Gud skildrer Kristi rike for oss, er dette det skjønneste. Gud selv utvelger for sin Sønn en kirke på jorden. Den har han selv godkjent som brud for ham.

Gjennom erfaringer fra vårt eget liv vil Gud vise og forklare for oss hva vi har i Kristus. Det gjør han gjennom den mest alminnelige stand på jorden, den vi blir født og vokser opp i. Det gjør han for at vi gjennom denne lignelsen skal ha en daglig preken om dette, og for å formane oss til å minnes denne store "hemmeligheten" som Paulus skriver om i brevet til Efeserne (Ef 5,32).

(Hentet fra "Husandaktsboka") □

*Ja, engang mine øyne skal
se kongen i hans prakt;
tilbede i hans tempelhall
hans nåde og hans makt.
I et krystallklart hav av lys
forsvinner tidens natt og gys,
forvandlet blir hver gåte her
til lovsangsjubel der.*

(Sangboken nr 874, vers 1)

Skriften og troen

AV JAN BYGSTAD

Et uomvendt menneske stiller seg i et bedømmende forhold til Skriften. Et omvendt menneske lar seg bedømme av Skriften. Det avgjørende punkt i et menneskes omvendelse er nettopp når det går over fra det første til det siste, og med det vet at en ikke står over Skriften, men under: Den hellige skrift er min dommer, jeg er ikke dens dommer.

Det grunnforhold som hermed er beskrevet gjelder i alle menneskets livsforhold, både når det dreier seg om livsførsel og når det gjelder erkjennelse. Når det gjelder mitt liv, påtaler Loven min synd og Den Hellige Ånd avslører meg som skyldner overfor Den Hellige. Jeg settes på plass, og kan ikke lenger opptre som Guds anklager. I stedet anklager Gud meg – og jeg må lukke munnen.

Når det gjelder min erkjennelse, åpenbarer Skriften at alle Guds tanker er like høyt hevet over mine tanker som himmelen er over jorden (Jes 55,8f). Derfor bærer frelsesåpenbaringen i seg dommen over menneskelig erkjennelse og erkjennelsesevne: *“For det er skrevet: Jeg vil ødelegge de vises visdom, og de forstandiges forstand vil jeg gjøre til intet. Hvor er en vismann, hvor er en skriftlærd, hvor er en gransker i denne verden? har ikke Gud gjort verdens visdom til dårskap?”* (1Kor 1,19-20).

På skapelsens plan kan nok menneskets fornuft duge. Men ikke på frelsens. Her sier Skriften: *“Sett din lit til Herren av hele ditt hjerte, og stol ikke på din forstand”* (Ord 3,6).

Dette henger sammen med fallets dybde: Syndefallet innebærer at mennesket med hele sitt vesen er blitt Gud fremmed, ja, Guds fiende. Derfor reagerer den falne fornuft med anstøt når Gud åpenbarer seg. Den falne fornuft er selvklok og selvrettferdig, og vil derfor ikke bøye seg for Den levende Guds tiltale. Den falne fornuft er selvtilstrekkelig, og mener derfor at den ikke trenger noen åpenbaring som kan vise den vei,

- den vet selv vei. Kommer åpenbaringen som lov, lyder reaksjonen: Ingen skal fortelle meg hvordan jeg skal leve! Kommer åpenbaringen som evangelium, lyder det: Jeg trenger ingen frelser. For det falne menneske *“har ikke sans for det som hører Gud til”* (Mat 16,23).

Fordi livets kilde ikke ligger i menneskets eget bryst, fordi det ikke er noen rest av guddommelig lys i det falne menneskes hjerte og sinn, må frelsen komme til mennesket utenfra – i form av guddommelig selvåpenbaring. Evangeliet er i ordets mest bokstavelige forstand *“det intet øye har sett, intet øre har hørt, og som ikke er kommet opp i noe menneskes hjerte”* (1Kor 2,9), eller som apostelen også sier: *“... det evangelium som er blitt forkynt av meg, er ikke menneskeverk”* (Gal 1,11).

Frelsesåpenbaringen er dobbel, dels i form av historiske handlinger Gud utfører, dels i form av gudinngitte ord som skrives ned og danner Hellig Skrift. Bibelen er “Den Hellige Ånds bok” der Gud selv meddeler alt vi trenger til liv og salighet. Skriften er ikke bare fortelling om åpenbaringen, men er selv åpenbaring. Og svaret på åpenbaring er ikke kritikk, men ydmyk tilbedelse.

Mellom Guds selvåpenbaring i Kristi person og Den hellige skrift foreligger der avgjørende likheter og paralleller: Jesus er Gud og menneske, uatskillelig forenet i én person. Skriften er et gudmenneskelig ord, og det lar seg ikke gjøre å adskille guddommelig og menneskelig i Skriften. Kristus kommer til verden i en ringhetsskikkelse: *“Han hadde ingen skikkelse og ingen herlighet, og vi så ham, men han hadde ikke et utseende så vi kunde ha vår lyst i Ham”* (Jes 53,2). På samme måte kommer Skriften i en ringhetsskikkelse som gjør at vise og kloke i denne verden forakter og ser ned på den. Om Kristus gjelder det at *“salig er den som ikke tar anstøt av ham”* (Mat 11,6). Om Skriften gjelder nøyaktig samme sak. For et

menneskes forhold til Skriften er identisk med dets forhold til Kristus (Joh 14,21-23).

Kristus og Skriften hører uløselig sammen. Å kjenne Kristus uten Skriften, er umulig, og alle forsøk på å etablere kjennskap til Herren uten Skriften, fører til lite annet enn menneskebud og svermeri. Å søke å kjenne Skriften uten Kristus, leder til falsk religiøsitet og egenrettferdighet. For Jesus Kristus er Skriftens “kjerne og stjerne”, en sannhet som gjelder både Det gamle og Det nye testamente. Å søke å skille Kristus og Skriften er ødeleggende for troen, for den ene kan aldri være uten det andre. Kristus gis oss gjennom Skriften likesom Kristus er den som gir Skriften. Kristus åpenbarer Skriften, og Skriften åpenbarer Kristus. Så er det også Skriften som vitner om Kristus, likesom Kristus vitner om Skriften.

Evangeliet er “*Ordet om korset*” (1 Kor 1,18ff), et budskap som er en dårskap og et anstøt for den falne fornuft, for all selvklok “viten” og all selvtilstrekkelig tro på mennesket. Slik er det fordi evangeliet diskvalifiserer all menneskelig fromhet, - ingen menneskelig gjerning kan åpne veien tilbake til Paradis. Noe det falne menneske opplever som krenkende: Skulle ikke min innsats ha noen betydning? Evangeliet diskvalifiserer all menneskelig tankeflukt – om den er aldri så høyt-flyvende eller dyptloddende – for når mennesket søker å finne Gud ut fra egne forutsetninger, vil det ikke kunne ende opp med annet enn å lage seg en gud i sitt eget bilde. Derfor er tro og gudskjennskap aldri noe et menneske kan ta seg til, det er noe som bare kan fås, noe som nådens Gud gir til den hjelpeløse, til syndere som er gått fallitt.

Evangeliets hovedbudskap er løftet om syndenes forlatelse for Kristi skyld. For Kristi skyld gir Den Hellige nåde og fred, liv og salighet. For den anfektede er dette budskap livlinen som berger ham fra å gå under. For syndere som sliter med sin skyld og sin samvittighet, er dette budskap trøsten som gir frimodighet selv i møte med død og dom. For den fortapte er dette budskap det som skaper lys i mørke og som løser lenker.

For den anfektede kan det å tro dette budskap være uhyre vanskelig. Budskapets kraft henger på spørsmålet: Er det virkelig Gud som har sagt og lovet dette? Den anfektede må ha klippegrunn å bygge på. Og klippegrunnen heter: “*Så sier Herren!*” Uten dette mister en fotfestet. Bibelens ord er Guds eget ord og løfte, og den kristne kirke hviler i at Gud står inne for sitt ord, ja, at han våker over det for å fullbyrde det. Den som rokker ved Skriftens troverdighet, står i fare for å ødelegge trøsten og fratrar den fortapte håpet. Den teologi som undergraver Skriftens troverdighet, skaper utrygghet hos hjelpeløse Guds barn fordi den umiddelbart provoserer frem spørsmålet: “Hva skal jeg da bygge på?” Frelsesvisshet og troens frimodighet – som er en frukt av rettferdiggjørelsen – er betinget av Skriftens pålitelighet.

“Skriften alene skal stille opp trosartikler, ellers ingen” skriver Martin Luther i de Schmalkaldiske artikler. Reformasjonens “formalprinsipp” (Skriften alene) henger uløselig sammen med dens “materialprinsipp” (troen alene). For troen skapes av evangeliet, og lever i og av Skriften alene.

Derfor kan Skriften aldri settes høyt nok: “*Ved Gud priser jeg Ordet; ved Herren priser jeg Ordet*” (Salme 56,11).

(Kronikk i Dagen 07.03.2014. Gjengitt med tillatelse fra forfatter) □

”Hele Skriften er inspirert av Gud og nyttig til lærdom, til overbevisning, til rettledning, til opptuktelse i rettferdighet, for at Guds menneske kan være fullkomment, satt i stand til all god gjerning.”

(2 Tim 3,16-17)

”En hånd er utrakt fra Herrens trone”

AV OLAV HERMOD KYDLAND

I 2 M 17,9 ff fortelles det at Amalek kom og stred mot Israel. Moses ba Josva om å velge ut mannskap til å stride mot Amalek. Josva gjorde som Moses hadde bedt om og kjempet mot Amalek. Neste dag gikk Moses med Guds stav i hånden og steg opp øverst på haugen. Så lenge som Moses holdt sin hånd løftet, hadde Israel overtaket, men når han lot hånden synke, da fikk Amalek overtaket.

Da Moses' hender ble tunge, tok Aron og Hur en stein og la under han. Moses satte seg på den og Aron og Hur støttet hans hender, en på hver side. Dermed holdt hans hender seg støe like til solen gikk ned. Samtidig slo Josva Amalek og hans folk med sverdets egg.

Herren befalte Mose å skrive dette opp i en bok. Det skulle også prentes i Josvas ører. For Herren ville helt utslette minnet om Amalek over hele jorden.

Så bygde Moses et alter og kalte det: *”Herren er mitt banner”*. Da sa han: *”En hånd er utrakt fra Herrens trone! Herren skal stride mot Amalek fra slekt til slekt”* 2 M 17,16.

Åndskampen

Dette er en god illustrasjon på åndskampen som vi kristne kjemper hver dag i denne verden.

Fra syndefallets dag har åndskampen stadig blitt hardere og mer intens. Satan har brukt og bruker alle metoder i sin kamp mot Den treenige Gud. I den gamle pakt kjempet han mot Guds utvalgte folk, Israelfolket, for han visste at i dette folk skulle det bli født en frelser i sin tid. På alle mulige måter prøvde han å forføre eller å utslette folket ved list, avgudsdyrking og hor (se 1 Kor 10,1 ff.). Men en rest ble igjen. Israelfolkets vandring fra trelldommen i Egypt til løftets land, er et bilde på vår vandring mot himmelens land. Det som hendte folket den gang, er et forbilde for oss som lever i de siste tider.

Åndskampen vil bli stadig hardere og vil nå

klimaks når Antikrist stiger fram ved Satans kraft. Satan opptrer både som en lysets engel og som en brølende løve (2 Kor 11,14; 1 Pet 5,8). Vi må lære av Moses og Josva i kampen mot Guds motstandere. Det viktigste i denne kampen er bønner. La oss be uavlatelig og støtte hverandre i bønner slik som Aron og Hur støttet Moses' hender til kampen var vunnet.

Viktig å lese, høre og tenke på Herrens velgjerninger

Så viktig var Herrens hjelp i denne striden at Herren befalte Moses å skrive det opp i en bok så de skulle komme det i hu, og prente det i Josvas ører. Ja, det er viktig for oss også, både å lese, høre og tenke på Herrens velgjerninger.

I åndskampen er det viktig for oss å høre hva Guds ord sier og holde oss til det. Bibelen advarer oss mot å skikke oss lik med denne verden: *”Og skikk dere ikke lik denne verden, men bli forvandlet ved at deres sinn fornyes, så dere kan dømme om hva som er Guds vilje: det gode, det som han har behag i, det fullkomne.”* (Rom 12,2). Det er bare Guds Ånd som kan fornye vårt sinn slik at vi kan dømme hva som er rett etter Guds vilje.

Derfor la oss be med sangeren:

*”Vokt meg vel på ferden, redd jeg er for verden,
Redd jeg er for meg!*

*Den som deg har vunnet, Rette veien funnet,
Kan forville seg.”* (Nr 476, v. 7 i Sangboken)

Bibelen advarer oss mot vranglærere

Bibelen advarer også mot vranglærere som blant annet sier ja til synd og *”skammelig utukt”*. Den understreker hvordan Sodoma og Gomorra er eksempel for oss, for de lider straff til evig tid for sine alvorlige synder. At vi har fått får en kjønnsnøytral ekteskapslov, er en tragedie. Ingen bør være i tvil om at det er antikristens ånd som står bak den. *”Den som har*

mine bud og holder dem, han er den som elsker meg”, sier Jesus (Joh 14,21). Derfor kan ingen som elsker Jesus, gå inn for denne loven.

De troendes bønner

I Åp 8,1 ff blir vi tatt med helt inn i Guds himmel. Gud lar sitt folk få se litt bak forhenget. Det fortelles blant annet om en engel som ble gitt en stor mengde røkelse for at han skulle legge den til de helliges bønner. ”Og røken av røkelsen steg fra engelens hånd opp for Gud sammen med de helliges bønner. Og engelen tok røkelseskaret og fylte det med ild fra alteret, og kastet den på jorden. Da kom det tordendrånn og røster og lyn og jordskjelv” (Åp 8,4-5)

Vi skal legge merke til at de troendes bønner når helt opp til Herren og som svar på bønn, handler han med universet og menneskene. Det er ikke de sataniske kreftene som styrer begivenhetens gang. Det er Herren som gjør det som svar på alle bønnene Guds folk sender opp til ham. Lars Eritslund sier: ”Mektigere enn alle mørkets

makter er de helliges bønner” (”Fortolkning til Johannes Åpenbaring”).

La oss trøste hverandre med at det er Den treenige Gud som leder verdens gang og strider mot sine fiender. Den sataniske treenighet og alle som lot seg forføre, skal få sin straff, men Guds folk skal få oppleve den nye himmel og den nye jord hvor synd og død ikke eksisterer lenger. La oss derfor holde ut, for snart kommer Jesus igjen for å hente sine.

Sangeren sier det slik:

”Men visst eg veit ein morgon renn,
Då dødens natt skal enda,
Min lekam opp or gravi stend
Og evig fryd får kjenna.

Så hjelp oss du, vår Herre Krist,
Ditt blod for oss har runne!
Din beiske død har sant og visst
Oss himmelriket vunne.”
(Nr 861 v.5 og 6 i Sangboken) □

TALE-OPPTAK

fra Bibel- og bekjennelseskonferansen 2014
Frøyland forsamlingshus

Peter
Olsen

Johannes Kleppa:

1. time: ”Eit møte i himmelen og Jobs liding”
2. time: ”Jobs vener og Jobs liding”
3. time: ”Den suverene Gud og Jobs liding”

Peter Olsen:

1. time: ”Møtet med Gud i loven”
2. time: ”Klassisk og ny liberalteologi”
3. time: ”Møtet med Gud i evangeliet”

Johannes
Kleppa

Kr. 40,- per CD

Kan bestilles via våre nettsider:
www.bibelsk-tro.no

Eller ved å skrive til:
Bibel Tros kassettjeneste
Postboks 116, 4395 Hommersåk

Lærer Bibelen en ung skapning?

AV AXEL LUNDHOLM SAXE

I en kronikk i Dagen 23. januar: "Skriftprinsipp og skriftsyn" omtalte Odd Sverre Hove skriftsynsdebatten 1937-38 mellom Ivar P. Seierstad og Carl Fr. Wisløff som "det 20. århundrets største teologiske debatt på norsk jord" (jf. Tidsskrift for Teologi og kirke, 8. og 9. bind, Oslo 1937 og 1938). Men som han selv beskriver i kronikken, så ble de to debattantene senere "nære venner og gode professor-kolleger på Menighetsfakultetet". Hvordan kunne dette dog henge i sammen?

Ja, slik Wisløff selv indirekte ga til kjenne i debatten, så betraktet han både Hallesby og Seierstad som "teologiske lærere ... med pietet overfor Bibelen". Så lenge det var slike teologer som sto ved roret på MF, så kunne det etter Wisløffs mening "gå bra", på tross av at disse feilaktig ville skille mellom det feilfrie "åpenbaringsinnholdet" i Skriften, og så noe i Skriften som ikke hører til "åpenbaringsinnholdet" og som derfor kan være beheftet med feil.

Wisløffs forståelse av skapelsesberetningens seks dager

Et eksempel på at det i praksis ikke nødvendigvis var så stor avstand mellom Seierstad og Wisløff har vi på den ene siden i Seierstads protest mot påstanden om at Adam "ikke kan være noen individuell historisk skikkelse" (jf. hans foredrag på FBB's høstmøte 1964: "Den bibelske urhistorie med henblikk på teologi og forkynnelse", som etterfølgende ble trykt i Fast Grunn) – og på den andre siden i det svaret Wisløff ga i et bilag til Utsyn fra 1972 ("En grunn å stå på – en kurs å følge") på spørsmålet om "himmel og jord ble skapt på seks alminnelige dager".

Her svarte Wisløff: "Nei, jeg tror ikke det. Ganske enkelt fordi jeg ikke tror at meningen med 1 Mos 1 og 2 er å fortelle oss dette (altså at himmel og jord ble skapt på seks alminnelige

dager). ... Fortellingen i 1. og 2. kapittel av 1 Mos har ikke til hensikt å gi oss en naturvitenskapelig beskrivelse. Den vil si oss, i en form som er gyldig og forståelig til alle tider og på alle kulturtrinn, at Gud er himmelens og jordens skaper."

Her kunne det umiddelbart se ut som om Wisløff selv ville skille mellom "åpenbaringsinnholdet" (at Gud er himmelens og jordens skaper), og så Bibelens tale om at skapelsen skjedde på seks dager. Men begrunnelsen hans viser at dette ikke var tilfellet, for han så det nemlig slik at "Bibelen slett ikke vil si at de seks dagene var alminnelige dager på fire og tyve timer". Han viser til 1 Mos 2,4 der det hebraiske ordet for "dag" blir brukt om hele skapelsesperioden, og han mener at når solen først blir skapt på den fjerde dagen, så viser dette at "rekkefølgen er ikke kronologisk, men sakmessig".

Uholdbare argumenter mot en bokstavelig forståelse

Wisløff støttet seg i sin argumentasjon på "Bibelsk oppslagsbok", som senere ble oversatt til norsk ("Bibelsk oppslagsbok. Håndbok for bibellesere" av David Hedegård og Aapeli Saarisalo, Lunde 1975). Her vises det til Origenes og Augustin, som mente at siden solen ikke ble skapt før enn på den fjerde dagen, så kunne i alle fall de tre første skapelsesdagene ikke ha vært vanlige 24-timers døgn.

Nå er jo imidlertid ingenting umulig for Gud (jf. Luk 1,37), og siden han i begrunnelsen for sabbatsbudet i 2 Mos 20,11 uttrykkelig sier at han skapte "himmelen og jorden, havet og alt det som i dem er" på seks dager, så må det være

Origenes og Augustin m.fl. som tar feil.

Hva 1 Mos 2,4 angår, så er det hebraiske ordet for "dag" dér brukt i en spesiell grammatisk konstruksjon som vanligvis betyr: "(på) den tid", "den gang", "da". Konteksten taler for denne vanlige betydningen her (både NO30, NO78/85 og NB88 oversatte: "[på] den tid"), og 1 Mos 2,4 gir derfor ikke noe holdbart argument imot en bokstavelig forståelse av "dag" i skapelsesberetningen.

Må ikke bare evolusjonslæren, men også dens tidsregning avvises?

Den tyske skapelsesbevegelse "Studien-gemeinschaft Wort und Wissen" har for meg gitt den beste og mest utførlige begrunnelse for at både de seks skapelsesdager og urhistorien for øvrig skal forstås helt bokstavelig. I boken "Sintflut und Geologie. Schritte zu einer biblisch-urgeschichtlichen Geologie" av Manfred Stephan & Thomas Fritzsche (2. utv. opplag, Holzgerlingen 2003) har kap. 2 overskriften: "Lærer Bibelen en ung skapning?"

Innledningsvis i kapittelet gjøres det rede for bakgrunnen for at spørsmålet i overskriften overhodet tas opp. Siden evolusjonslæren ikke gir noen plass for Guds suverene skapeshandling, men høyst vil kunne la Gud være garant for "evolusjonens lover" – slik det nylig ble demonstrert i BBC-serien "Gud og vitskapen" – så må

evolusjonslæren avvises. Men dermed oppstår spørsmålet om avvisningen av evolusjonslæren også innebærer en avvisning av de enorme tidsrommene som denne læren opererer med. Utgangspunktet for å besvare dette spørsmålet må være de sentrale nytestamentlige utsagn om Jesu Kristi forløsningsverk, skriver forfatterne.

Syndefalls- og frelseshistorien impliserer en ung skapning

Det vil føre for vidt her å skulle gjengi argumentasjonen i sin helhet, men la meg trekke frem de viktigste punkter:

Adam er i 1 Mosebok 2 og 3 beskrevet som en historisk person, og syndefallet med dets fatale konsekvenser for hele menneskeheten er i Rom 5,12 ff beskrevet som det historiske utgangspunktet for Jesu Kristi frelsergjerning. Fordi synden og døden kom inn i verden ved ett menneskes ulydighet, så har også frelsen fra synd og død kunnet bringes i stand ved ett menneskes lydighet.

På grunn av menneskets stilling som skaperverkets forvalter, så fikk vårt fall konsekvenser for hele skapningen, slik det blant annet framgår av Rom 8,19-22. Forkrenkelse og død i hele skapningen kan ikke føres tilbake til Guds skaperhandling, men må føres tilbake til hans domshandlinger som følge av syndefallet, jf. 1 Mosebok 3,16 f.

CD

"Jesus er veien til himmelen" med sang av:
Unge Røster fra Namsos.

Kan bestilles via våre nettsider:
www.bibelsk-tro.no

Eller ved å skrive til:
Bibelsk Tros kassettjeneste
Postboks 116
4311 Hommersåk

Fossiler som vitner om død og ødeleggelse må derfor ha oppstått etter syndefallet. Det samme gjelder fossiler som vitner om den nåværende "alles kamp mot alle" i naturen, for før syndefallet spiste både mennesker og dyr utelukkende planteføde (1 Mos 1,29 f).

Det er knapt mulig å tenke seg et uoverskuelig tidsrom mellom syndens innbrudd i verden ved Adam og Jesu Kristi komme som forløser i den fra Adam stammende slektslinje. Slektsregistrene i urhistorien, 1 Krønikebok og evangeliene viser da også at menneskehetens historie bare omfatter få årtusener.

Andre bibelske argumenter for en ung skapning

Ifølge Det nye Testamente er dessuten historiens ende bundet sammen med misjonsoppdragets slutføring og dermed er historiens ende knyttet til menneskehetens historie (Mat 24,14). Men i og med at Bibelen mange steder sammenstiller begynnelsen og fullendelsen, så er det naturlig å tenke seg at også historiens begynnelse er knyttet til menneskehetens historie (mens menneskehetens historie jo ifølge evolusjonslæren bare utgjør de siste få sekunder på "Verdensklokken", eller – med et annet bilde – malingslaget på spissen av Eiffeltårnet, sett i forhold til tårnets høyde).

Konteksten i skapelsesberetningen (1 Mos 1,1-2,3) viser at dagene i skapelsesuken skal forstås som vanlige 24-timers døgn, jf. blant annet vekslingen mellom dag og natt og den begrunnelsen for sabbatsbudet som gis i 2 Mos 20,11.

Skapelses- og frelseshistorien har naturvitenskapelige implikasjoner

Forfatterne siterer mange kjente teologiske kommentatorer for å underbygge det de skriver, og jeg tenker at Carl Fr. Wisløff, om han hadde lest dette kapitlet, kanskje ville ha revidert sin oppfattelse vedrørende skapelsesdagene. Forfatternes avsluttende konklusjon er i alle fall for meg i dyp overensstemmelse med det bibelsynet som Wisløff sto for:

"Fordi Gud er historiens herre, slik det bevitnes i hele Bibelen, så gis det ingen "nøytral" historievitenskap. På grunn av sammenhengen mellom skapelse, syndefall, død og forløsning står sentrale bibelske utsagn imot evolusjonslærens innhold. Særlig bør man betenke: Da fossiler er vitnesbyrd om en voldsom død, må de i historien plasseres etter menneskets syndefall. Dermed er det gitt en kort tidsramme for tolkningen av de fossile funn, og dermed også en kort tidsramme for tolkningen av vesentlige avsnitt av jordens historie".

Til slutt: Det er vesentlig forskjell på å hevde at skapelsesberetningen vil gi oss en "naturvitenskapelig beskrivelse", slik Wisløff med rette protesterte imot, og så å hevde at skapelsesberetningen har naturvitenskapelige implikasjoner, slik "Studiengemeinschaft Wort und Wissen" m.fl. gjør. Og til disse implikasjoner hører altså ikke bare en avvisning av evolusjonslæren, fordi den ikke gir rom for Guds suverene skapelseshandling, men også en avvisning av den med Skriften uforenelige lære om fossilers dannelse over enorme tidsrom. For ifølge Skriften ble alt i begynnelsen skapt "overmåte godt" (1 Mos 1,31), uten synd og død, og "Skriften kan ikke gjøres ugyldig" (jf. Joh 10,35b)! □

Fra s. 28 ► kristen er håpløs. Men det er hjelp å finne i Ordet: "Så er det da ingen fordømmelse for dem som er i Kristus Jesus."

Her fant Paulus hvile. Det samme har utallige kristne gjort.

Det er mulig at andre kan fordømme deg. Men er du i Jesus, har du én som ikke gjør det. Han er Dommeren ved den aller høyestes rett. Han frikjenner deg.

Guds frikjennelse har sin grunn i at han har dømt en annen i ditt sted. Han lot dommen ramme sin elskede Sønn. Etter å ha lagt alle syndene dine på skuldrene hans, gjorde han ham til en forbannelse. Det er ingen fordømmelse for deg. Du er fri i kraft av Jesus. Du er rik i din fattigdom. I og med ham har du alt.

(Fra "Ett er nødvendig" 14. januar) □

Den liberale teologien – føremål og resultat

AV JOHANNES KLEPPA

Den liberale teologien kjem til oss i klede som høver til tida, men i sitt innhald er han alltid den same. Det er ein teologi som i siste instans alltid vil underminera evangeliet og med det alt som har med kristen tru å gjera. Liberalteologien orienterer seg alltid ut frå religiøse kjensler og erfaringar, og angrip alltid dei kristne dogma. Det er ein teologi som er oppteken med å tilpassa kristendommen til det til ei kvar tid ”moderne” mennesket.

For litt sidan høyrde eg eit tankevekkande føredrag om ”Klassisk og ny liberalteologi” av Peter Olsen, førsteamanuensis ved Dansk Bibelinstitutt. Han påpeika at den liberalteologien som vaks fram utover 1800-talet og som var på høgda straks før første verdskrigen, hadde eit positivt sikte. Det var ein teologi som rett og slett ville berga kristendommen. Det var oppstått eit veritabelt stormløp mot kristendommen frå kulturelt hald utafør kyrkja, og den liberale teologien ville vera eit kyrkjeleg svar på dette angrepet. Dei liberale teologane ville vera apologetar og redde kristendommen frå den totale undergangen. Resultatet vart omtrent det omsette.

Det er eit poeng å vera merksam på det føremålet som liberale teologar hadde, og at liberalteologien vaks fram innafor kyrkja, og slik var ei indrekyrkjeleg vranglære. Slik vil det alltid vera. Det gode føremålet er ikkje alltid nok, saka er kva som faktisk vert lært og forkynt. Då er det slik at liberalteologien alltid vert utflytande og utan noko felles substans, fordi ein ikkje orienterer seg ut frå det absolutte som ligg i ei guddommeleg openberring, nedfelt i Bibelen, men ut frå religiøse kjensler og det folk subjektivt sett er opne for. Med tanke på personleg andaktsliv kan liberalteologar vera blant dei mest fromme, men dei er utan ein fast læremessig bodskap.

Liberalteologien sviktar då på dei områda der det naturlege mennesket, folk flest, reagerer mest negativt og finn kristentrua mest fråstøytande. Det vil alltid vera i kjerneområda for kristendommen: det totale syndefordervet, Guds dom og vreide, Jesu straffeliding og soningsdød for synda vår og – kanskje aller mest – helvete. Det byrjar gjerne med det siste. Freistinga vert å tona ned, fortia, omtolka og i siste omgang forneakta det folk reagerer på. Resultatet vert ein kristendom utan kross og utan frelse, alt vert omgjort til ei etisk og sosial sak tilpassa tida.

Den grunnhaldninga som er i liberalteologien ligg tungt inn over Kristen-Noreg i dag, og vi vert alle lett fanga inn av det. Problemet er minst der fornekinga er tydeleg, og størst det enda ikkje er meir enn ein tendens. Forholdet til liberalteologien kan altså prøvast på i kva grad og på kva vis syndefordervet, Jesu straffeliding for og soning av synda, Guds vreide og fortapinga vert forkynt. Den pågåande debatten om helvete er slik eit testspørsmål.

(Innspel i Dagen 20.02.2014, med tillatelse fra forfatter.) □

NB! Husk å melde adresseforandring når du flytter!

(Også om du bare bytter gatenavn eller gatenummer.)

Husk å oppgi fullstendig adresse!

Møte med Gud i loven

AV PETER OLSEN

Alle mennesker har alltid med Gud å gjøre

Det er slik som Paulus sier i sin tale på Areopagos i Athen: *"For i ham er det vi lever og rører oss og er til."* (Apg 17,28). Dette sier Paulus vel å merke til hedninger. Det er altså ikke bare troens folk som "er i Gud". Et slikt uttrykk møter vi ellers ofte hos Paulus: Vi er "*i ham*" eller "*i Kristus*" når vi tror på ham. Men her sier Paulus at alle mennesker lever, ånder og er i Gud.

Det svarer til det Gud selv sier gjennom Jeremia: *"Eller kan noen gjemme seg på hemmelige steder så jeg ikke kan se ham? sier Herren. Fyller jeg ikke himmelen og jorden? sier Herren"* (Apg 23,24). At Gud kan få øye på alle mennesker er en litt svakere formulering enn den vi leste hos Paulus. Men at Gud fyller himmel og jord, er en ganske sterk formulering. Det betyr ikke bare at Gud kan være hvor som helst han måtte ønske. Det betyr også at Gud allerede er der, når som helst og hvor som helst.

Vi sier at Gud er alle steds nærværende. Men det betyr ikke at Gud bare er tett på over alt. Han er ikke bare nær. Guds nærvær alle steder skal forstås som en fylde: Gud fyller både himmel og jord, og han fyller alt det som er i himmelen og på jorden. Det er derfor Paulus kan si til hedningene i Athen: *"For i ham er det vi lever og rører oss og er til."*

Guds alle steds nærvær betyr nemlig ikke bare at Han er over alt på en passiv og upersonlig måte slik som luften eller jordens magnetfelt. Nei, Gud er til stede over alt som konge og som Herre! I Salmenes bok hører vi igjen og igjen: *"Gud er all jordens konge... Gud er konge over folkene"* (Sal 47,8-9). Og flere steder blir det presisert at Gud er en aktiv konge: *"Han er den som dekker himmelen med skyer,"* hører vi i Salme 147. *"Han sørger for at jorden får regn, som lar gress spire fram på fjellene. Dyrene gir han føde, ravnunger som skriker... Han er den som sender sitt budskap til jorden, hurtig løper hans ord. Han er den som*

gir snø som ull... Sine hagl kaster han ut som smuler... Han sender sitt ord og smelter dem, han lar sin vind blåse og vannet renner" (Sal 147,8ff; 65,10ff). Når det snør, er det altså fordi Gud vil det. Og når ravnene får mat, er det fordi Gud gir dem den. Alt dette gjør Gud ved sitt ord, sier salmisten.

Men vi forstår også på Jeremia og på Paulus at Guds Ord ikke virker på avstand, men at Guds Ord er uttrykk for Guds eget nærvær. Han fyller himmel og jord slik at vi lever, ånder og er i ham. Og dette gjelder ikke bare om menneskene. Hele skaperverket er i Gud. Det finnes bare fordi han vil det, og det finnes bare så lenge han vil det. Dette gjelder også de enkelte deler av naturen. Jeremia spør: *"Er det himmelen som gir regnbyger?"* Og Jeremia svarer: *"Er det ikke du, Herre vår Gud? Vi venter på deg, for du har gjort alle disse ting"* (Jer 14,22). Gud har ikke bare bestemt at det skal kunne regne, men at himmelen gir regnskyll av seg selv. Nei, Gud bestemmer det enkelte regnskyll.

Slik er det også med de enkeltes liv. Gud har ikke bare bestemt at mennesker skal kunne få barn, og så får de barn av seg selv. Nei, Gud bestemte at du skulle bli til, og at du skulle bli nettopp deg! Derfor gav han deg dine foreldre, dine søsken og dine erfaringer. Det kan godt være at du heller ville hatt noen andre. Men Gud har gitt deg nettopp dine omstendigheter, for at du skal søke ham i nettopp din situasjon. Han møter deg i din stilling. Og poenget er at dette ikke gjelder spesielt deg, fordi du er en kristen. Det gjelder derimot alle mennesker, ja, om hele skaperverket: *"I Ham er det vi lever og rører oss og er til."* Derfor får vi også både i liv og død, og alle livets forhold, fra ham.

Martin Luther sier at Gud på den første skapelsesdag sendte sitt ord ut, og at det er dette opprinnelige skaperord som stadig i dag farer rundt der ute og skaper nye fugleunger og snøvær

og gir korn på marken. "Gud sender sitt ord ut over jorden, hurtig løper hans befaling... Når han sender sitt ord, smelter snøen." Det er dette vi ser omkring oss når regnet faller, når stormen tar fatt, og når den lille fuglunge bryter gjennom sitt egg. Gud virker alt dette ved sitt skaperord.

Jesus griper fast i denne tankegangen fra Det gamle Testamente når han sier at Gud "lar sin sol gå opp over onde og gode, og lar det regne over rettferdige og urettferdige" (Mat 5,45). Det gjelder altså for alle mennesker, både troende og vantro at deres solskinn og regnvær er gitt dem av Gud. Han klær markens liljer (Mat 6,28), fortsetter Jesus, og ikke en spurv faller til jorden, uten at også det er styrt og ledet av Gud (Mat 10,29).

Dette skal ikke forstås slik at Gud bare har satt naturlovene i gang, og så klarer de seg videre selv. Guds allmakt er ikke en slik hvilende evne oppe i himmelen. Nei, Guds allmakt eller Guds høyre hånd, som den kalles i Bibelen, er her hos oss. Det er en aktiv allmakt, for det er virkelig Gud selv, hans vilje og hans inngrep vi har med å gjøre i regnvær og i solskinn, i sykdom og i helbredelse. Slik som liljen og spurven møter du også Gud i det konkrete liv, som det nå former seg.

Og jeg gjentar: Dette gjelder for alle mennesker, både for troende og vantro. Vi har nemlig alle sammen, alltid og i alle forhold med Gud å gjøre, for han er jordens konge! Derfor handler han ikke bare slik i Israel eller med de kristne, men med alle mennesker, og slik har Gud alltid gjort.

Benekter vi dette, så benekter vi at han er Gud!

Vi skal se Guds hånd i naturen og i de ting som skjer. Det er ganske sikkert at vi ikke alltid kan forstå hvorfor ting skjer... eller nøyaktig hvorfor det skjer. Men vi skal ha klart for oss fire ting: For det første har vi alltid og under alle forhold med Gud å gjøre. Det har vi simpelthen fordi han er Gud. Han fyller både himmel og jord, så vi lever, ånder og er i ham. Derfor står vi alle sammen og alltid for Guds ansikt, og vi møter ham i de ting som skjer, og i de personer han sender i vår vei.

Menneskene er falt i synd

For det andre skal vi være klar over at vi er falt i synd. Det skjedde allerede med Adam og Eva, og siden da har verden vært i utakt. Gud sa til Adam: "men treet til kunnskap om godt og ondt, må du ikke ete av, for den dag du eter av det, skal du visselig dø" (1 M 2,17). Og da Adam hadde spist av treet sa Gud til ham: "Fordi du... åt av treet som jeg forbød deg å ete av, skal jorden være forbannet for din skyld... Torner og tistler skal den bære for deg... inntil du vender tilbake til jorden... Støv er du, og til støv skal du vende tilbake" (1 M 3,17-19). Eller med Paulus' ord: "For syndens lønn er døden" (Rom 6,23). Men dette gjelder ikke bare når vi engang dør. Det gjelder i det hele tatt skaperverkets forgjengelighet. Alderdomssvekkelse er straff for synden. Sykdom og ulykker skyldes synden. Jordens forbannelse skyldes synden. Både tørke og oversvømmelse, både jordskjelv og vulkanutbrudd skyldes vår synd og Guds vrede over den.

Guds vrede

For det tredje skal vi gjøre det klart for oss hvor forferdelig Guds vrede er. Han vil engang stoppe denne verden for å holde dom, og denne dom blir fryktelig. Bibelen sier: "Og døden og dødsriket ble kastet i ildsjøen" (Åp 20,14f.). Så vred er Gud over synden. Når vi taler om møte med Gud i loven, så handler det derfor også om dommens Gud, som lar sin vrede hagle ned over synderen. Det var dette Jesus opplevde på Golgata. Han opplevde det for at vi ikke skulle oppleve det. Men hvis vi ikke kommer til ham og tror på ham, så kommer vi engang til å oppleve Gud slik. Dette møte med Gud er helvete.

Gud drøyer med å dømme

Men for det fjerde skal vi også gjøre det klart for oss at Gud drøyer med å holde dom, fordi, som Peter sier: "for han vil ikke at noen skal gå fortapt, men at alle skal komme til omvendelse" (2 Pet 3,9). Når Gud sender sine små dommer inn over oss her i livet i form av sykdom, ulykke

tørke, krig og så videre, er det nettopp for at vi skal unngå den store dom på den ytterste dag. Guds små dommer er advarsler og kall. Han vil at vi skal vende oss til ham før det er for sent. Foreløpig skal vi se på Guds tunge hånd som tung. Hebreerbrevet sier det slik: *"For den Herren elsker, den tukter han... Det er for tuktens skyld dere tåler lidelser. Gud handler med dere som med sønner. For hvem er vel den sønn som hans far ikke tukter?"* (Heb 12,6-7).

Her er det likevel en forskjell på troende og ikke-troende mennesker. De, som ikke kjenner Gud, skal betrakte hans små dommer som kall til omvendelse. De derimot som kjenner Gud og tror på ham, skal se de samme erfaringer som tunge. Apostelen Peter kaller dem også for lutring. Slik som gull prøves i ild, slik lutrer Gud slagget ut av sine barn (1 Pet 1,6-7; jf 4,17). Men poenget er under alle forhold at alle mennesker har med Gud å gjøre livet igjennom, fordi *"det er i Ham vi lever og rører oss og er til."* Derfor vitner vårt forhold for oss om Guds vesen og om Guds hellige vilje. Vi kaller dette "den alminnelige åpenbaring."

Gud har jo åpenbart seg for oss gjennom profeter og apostler i Bibelen. Dette kaller vi "den spesielle åpenbaring". Men "den alminnelige åpenbaring" finner vi utenfor Bibelen. Vi kaller den også for "den naturlige åpenbaring", fordi vi møter den i naturen. Men faktisk møter vi den tre steder:

Den alminnelige åpenbaring i naturen

1) For det første møter vi altså den alminnelige åpenbaring i naturen. David sier: *"Himmelen forteller Guds ære, hvelvingen forkynner hans hendes verk. Den ene dag lar sin tale strømme fram til den andre, og den ene natt forkynner den andre sin kunnskap"* (Sal 19,2-3). Og Job sier: *"Spør bare dyrene, de skal lære deg. Spør himmelens fugler, de skal si deg det. Eller tal til jorden, og den skal lære deg, og havets fisker skal fortelle deg det. Hvem skjønner ikke av alt dette at det er Herrens hånd som har skapt det"* (Job 12,7-9). Dyrene vet det godt! De har ikke tankens forhold til det her, som vi

har. Men de merker Gud i naturen. Og det gjør du også. Du kan undertrykke dette naturlige vitnesbyrd. Det gjør mange mennesker. Men naturen taler likevel med høy røst til deg, og helt lukke munnen på den kan du ikke. Ateister og mennesker som lever som om de var ateister, kjemper til stadighet for å undertrykke det vitnesbyrd som møter dem fra hele Guds skaperverk. Paulus sier til hedningene i Lystra i det nåværende Tyrkia: Gud *"lot seg ikke uten vitnesbyrd. Han gjorde godt. Fra himmelen sendte han dere regn og fruktbare årstider, og han mettet deres hjerter med føde og glede"* (Apg 14,17). Legg merke til at Paulus sier dette til hedninger: Gud har vitnet for dere om seg selv gjennom naturen. Derfor burde dere kunne se ham.

Det var det første: Naturen vitner om Gud.

Den alminnelige åpenbaring i samvittigheten

2) For det andre møter den alminnelige åpenbaring oss gjennom vår egen samvittighet. Paulus sier at våre tanker anklager eller forsvarer hverandre, fordi Gud har skrevet lovens krav inn i våre hjerter. Derfor opptrer samvittigheten som vitne for eller imot oss (Rom 2,15). Vi kan prøve å argumentere mot vår samvittighet, men så svarer den igjen med å bli sår. Den gjør oss skyldige. Samvittigheten er en guddommelig røst, som innenfra forkynner Guds lov for oss, og den lever derfor sitt eget liv mer og mindre uavhengig av oss. Den er der nemlig før oss. Samvittigheten blir ikke til etter hvert som vi vokser opp. Den er derimot gitt oss på forhånd, fordi vi er mennesker. Men under vår oppvekst blir vi gradvis klar over at den er der. Og jo tydeligere den blir for oss, jo mere kjemper vi imot den. Den gjør oss nemlig skyldige, og det liker vi ikke. Derfor prøver vi å dysse den ned. Men fordi samvittigheten er en åpenbaring av Gud, er det Gud selv vi kjemper mot når vi kjemper mot samvittigheten. Og forherder vi oss mot samvittighetens røst, det har mange mennesker gjort, så er det Gud selv vi forherder oss i mot.

Men vi må også si at det er Guds røst i alle

menneskers samvittighet som gjør at det er til å holde ut å leve her på jorden. Hvis Gud ikke på den måte hadde holdt synden i age (sjakk), så hadde vi sett mange flere drap og overgrep i historiens løp. Og når Gud i perioder overgir mennesket i synden, så blir det ganske forferdelig

"De kjenner godt til Guds rettferdige dom... døden". (Se Rom 1,18-32)

Vi vet det egentlig godt! Vi hører Guds røst i naturen og i samvittigheten. Derfor vet vi innerst inne hvordan vi bør leve. Og vi vet at når vi ikke lever slik, synder vi mot livet og mot kjærligheten. Derfor vet alle mennesker innerst inne at de er skyldige. Naturen i oss og naturen omkring oss forteller at vi skal gi plass til de andre. Vi skal dele med dem som har mindre enn oss selv. Det gjelder både penger, krefter og evner. Samvittigheten forteller oss at vi skal oppfatte alt i beste mening, også når vi har grunn til å oppfatte det annerledes. Vi vet at vi skal være slik over for hverandre. Det gjelder ikke bare oss kristne, for Gud har gitt alle mennesker denne samvittighet. Den taler til oss med Guds egn røst. Den sier: "Du skal elske som jeg elsker!" Det er en ubehagelig røst, for vi er jo ikke slik.

De mange religioner, den høye larm og all den hektiske uro i verden er forsøk på å unnsnippe for

denne røst. Men vi kan ikke unnsnippe den. Vi hører den uansett hvor vi vender oss. Den gjør oss skyldige. Den stiller oss over for Guds dom.

Men naturen og samvittigheten er bare to av de tre stedene hvor Gud taler til alle mennesker.

Den alminnelige åpenbaring i historien

3) For det tredje møter den alminnelige åpenbaring oss i historien. Gud er nemlig historiens Herre! Han leder både den store verdenshistorie og din lille historie fram mot det mål som han har satt. På Areopagos i Athen sa Paulus: *"Han lot alle folkeslag av ett blod bo over hele jorderike, og han satte faste tider for dem og bestemte grensene mellom deres bosteder. Dette gjorde han for at de skulle søke Gud"* (Ap 17,26-27). Gud åpenbarer seg altså for hedningene ikke bare i naturens storhet og i samvittighetens tale, men også i de tider og grenser som han har gitt til de enkelte folkeslag. Det vi møter her hos Paulus, er en kort oppsummering av det som profetene er opptatt av i GT. Vi hører gjentatte ganger at Gud er folkenes konge. Han vil ikke bare være Israels konge, eller de troendes konge. Gjennom Jeremia sier han: *"En gang taler jeg om et folk og et rike, og sier at jeg vil rykke opp og rive ned*

Vi ønsker å gi deg åndelig veiledning

- Oppbyggelige stykker
- Bibelstudieserier
- Sjelesorg
- Kristen etikk
- Trosforsvar
- Aktuelle spørsmål
- Sang og musikk
- Med mer

Seks nummer i året for kr. 180,- (studenter: 160,-)
Tegn 2014-abonnement nå, og du får GRATIS nr. 5 og 6 for 2013,
samt andaktsboka "I lys av Ordet".

Sendes til:

Bibelsk Tro
Postboks 264
4367 Nærbø

Betales med giroblankett som
følger med første tilsendte blad.

Navn: .....

Adr: .....

Kan også bestilles på Internett:
www.bibelsk-tro.no

og ødelegge. Men dersom det folket som jeg har talt om, omvender seg fra sin ondskap, da angrer jeg det onde som jeg hadde tenkt å gjøre mot det. Og en annen gang taler jeg om et folk og et rike, at jeg vil bygge og plante. Men dersom de gjør det som er ondt i mine øyne, og ikke hører på min røst, da angrer jeg det gode som jeg hadde tenkt å gjøre" (Jer 18,7-10). Alt dette gjør Gud med folkene for at de skal søke ham. Gud sier det ikke bare om Israels folk. Det er i høy grad dette det menes med at Gud er folkenes konge.

Daniel sier gjentatte ganger om Gud: "Han omskifter tider og stunder. Han avsetter konger og innsetter konger... Den Høyeste har makt over kongedømmet blant menneskene og gir det til den han vil" (Dan 2,21; 4,14; 22; 29,32; 5,18-28; merk: Norsk Bibel 88 teller annerledes). Vi forstår av Daniels bok at dette ikke bare gjaldt om konger i Israel, men om alle konger, presidenter og statsministre i alle land og folk til verdens ende (jf. Rom 13).

Babylons konge, Nebukadnesar, hadde engang en merkelig drøm. Han så et kjempestort tre som ble felt. Og så hørte han en røst som sa: "Hans hjerte skal forandres, så det ikke lenger er et menneskes hjerte, et dyrs hjerte skal han få. Og sju tider skal fare fram over ham" (Dan 4,16).

Men ingen av Nebukadnesars mirakelmakere eller stjernetydere kunne forklare ham drømmens betydning. Så kom Daniel inn til kongen, og han fortalte at det var en dom fra Gud: "Du skal bli utstøtt fra menneskene, og din bolig skal være blant markens dyr. Du skal ete gress liksom oksene, og med himmelens dugg skal du vætes. Sju tider skal gå fram over deg, inntil du sanner at den Høyeste har makt over kongedømmet blant menneskene og gir det til den han vil" (Dan 4,25). Nebukadnesar så nemlig seg selv som en stor mann. Han betraktet byen Babylon med stolthet og sa: "Er ikke dette det store Babel, som jeg med min veldige makt har bygd... til ære for min herlighet!" (Dan 4,30). Nebukadnesar innså ikke at det var Gud som hadde bygget Babylon, og at det var Gud som hadde innsatt Nebukadnesar som sin konge i Babylon. På grunn av dette overmot rammet Gud kongen med galskap. Han levde i naturen og åt gress som en okse. Men etter en tid lot Gud ham få sin forstand tilbake, og så bekjente Nebukadnesar: Gud "gjør som han vil med himmelens hær og med dem som bor på jorden. Ingen kan hindre ham og si til ham: Hva gjør du?" (Dan 4,35).

Hedningen Nebukadnesar trodde at hans egen forstand og hans egne krefter hadde gitt ham Det babyloniske Rike. I sin vantro så han ikke, fordi

Støttefond for evangelisk arbeid og misjon

Stiftelsen På Bibelens Grunn
v/Edvard Jekteberg
Persokkrossen 3
4346 Hafrsfjord

NB! Nytt kontonummer: 3201.59.73713

han ikke ville se, at Gud er folkenes konge, og at Det babyloniske Rike hadde fått både sin avmålte tid og sine avmålte grenser av Israels Gud. Det var Gud som bygget dette riket opp og plantet det. Og det var Gud som rykket det opp og rev det ned igjen. Babylon ble til som stormakt da Nebukadnesars far vant over Assyrriket i året 612 f.Kr. Men bare 24 år etter Nebukadnesars egen død, inntok perserne Babylon under ledelse av kong Kyros.

Men hvorfor? Hvorfor skjedde alt dette 500-600 år før Kristus? Ja, historikere kan gi oss mange utmerkede svar, og det er veldig interessant å lese. Men det er bare sekundære årsaker. Den primære årsak til historiens omskifte, er himmelens Gud. Det var Han som innsatte kong Nebukadnesar som sin tjener over Babylon, og det var Han som fjernet Nebukadnesar igjen. Så innsatte Gud kong Kyros som sin tjener over Perserriket. Så fjernet Gud kong Kyros 20 år senere.

Og dette er på ingen måte spesielt for bibelsk tid. Vi skal lese verdenshistorien på denne måten hvis vi skal forstå den. Vi må lære å se Guds finger når vi leser aviser og når vi ser nyheter på tv.

Gud sender sine små dommer i historien for at vi skal unngå den store dom engang. Fattigdom, sykdom, ulykke og krig kommer fra Gud for at vi skal vende oss til ham og tilbe ham alene. Gjennom Amos sier Gud: *"Jeg lot det regne over en by, men ikke over en annen... Men dere har ikke omvendt dere til meg, sier Herren... Jeg har sendt pest blant dere... Men dere har ikke omvendt dere til meg"* (Amos 4,7-10). Ennå dømmer Gud ikke for å dømme, men for at vi skal vende om. Vi skal søke Guds ansikt. Vi skal tale med ham om livet og døden, om synden og syndenes forlatelse.

I naturen, i samvittigheten og i verdenshistorien møter vi lovens Gud. Han taler til oss om vår synd, om hans vrede, om den kommende dom, og han kaller oss inn i et oppgjør før det er for sent.

Det er sjelden vi får konkrete svar på hvorfor Gud handler som han gjør med oss og med denne verden. Hvorfor skal den ene være syk mens den

andre er frisk? Vi forstår ikke det. Vi må bare holde fast ved at denne verden er Guds verden. Og derfor er det hans hånd vi ser, både i naturen og i historien.

Men Gud har likevel gitt oss et svar: Han gir folkene tider og grenser for at de skal søke ham!

Gud bygger opp, og Gud river ned, for at vi skal påkalle ham og tilbe ham. Snart sender Gud velsignelse og rikdom, og snart sender han motgang og fattigdom. Men enten Gud gir eller tar, så gjør han det for at vi skal søke hans ansikt. Det gjelder deg og meg som

enkeltpersoner, og det gjelder det danske og det norske folk, likesom det gjelder for alle andre folk og kongeriker ned gjennom historien.

Gud velsigner og Gud straffer, han tukter og han kaller. Og på denne måten forkynner Gud uten ord for alle mennesker. Vi kaller dette for den alminnelige åpenbaring. Og fordi den er gitt gjennom skaperverket, er den også gitt til alle mennesker. Men det er i bunn og grunn en lovåpenbaring. Den mangler noe. I naturen, i samvittigheten og i historien åpenbarer Gud kun sin lov og trussel om dom for oss. Evangeliet mangler! Selv når Gud velsigner folkene med velstand, med frimodighet og med et langt liv. Altså når Gud åpenbarer sin godhet og sin kjærlighet, er der tale om lovåpenbaring. Evangeliet mangler!

Hva er da evangeliet?

Det er ordet om en korsfestet mann som dør stedfortredende for våre synder på et kors. Evangeliet er ordet om syndenes forlatelse for Jesu skyld. Evangeliet er ikke ordet om at Gud er god og kjærlig, for dette er nettopp hva loven sier. Men evangeliet er ordet om hva Gud har gjort i sin kjærlighet: Han har *"sendt sin Sønn til soning for våre synder"* (1 Joh 4,10).

Dette ordet om Guds kjærlighet kjenner hedningene ikke! Hvor skulle de kjenne det fra? De kan ikke lese det i naturen, for hverken trærne eller fuglene forteller at Guds Sønn ble menneske og døde for våre synder en fredag ettermiddag utenfor Jerusalem. Samvittigheten forteller det heller ikke. Den forteller slik som naturen at Gud

er stor og at Gud er god, og så forteller den oss at slik skal du og jeg også være, og hvis vi ikke er slik, er vi skyldige til døden. Så mye forteller naturen og samvittigheten oss, men heller ikke mer. Og historien? Det er det samme med den. Den forteller om Guds alminnelige godhet, og den forteller om Guds dommer. Men evangeliet om en korsfestet mann, det forteller verdenshistorien ikke noe om.

Evangeliet tilhører den spesielle åpenbaring, altså den som er gitt med ord til Bibelens profeter og apostler. Evangeliet møter vi derfor bare et sted. Det er i Bibelen.

I den alminnelige åpenbaring møter vi Gud som lovens Gud

Det betyr at vi møter ham som mektig og god. Loven er hellig, rettferdig og god, sier Paulus (Rom 7,12). Den vitner nemlig om hvordan Gud er. Johannes sier: *"Gud er kjærlighet"* (1 Joh 4,8;16). Og så tilføyer loven: Slik skal du også være. Du skal elske slik som kjærligheten elsker! Men vi er jo ikke slik. I hvert fall ikke når målet for vår kjærlighet er Guds egen kjærlighet. Slik skal vi elske! Dette er hva loven sier. Den alminnelige åpenbaring forteller alle

mennesker at vi skal være som Gud er.

Om vi virkelig lytter til denne røsten, så vet vi godt at vi er skyldige til døden. Vi har forbrutt oss mot kjærligheten. Vi har forbrutt oss mot livet selv. Dette sier skaperverket til det menneske som virkelig lytter.

Derfor kan det ikke undre en at mennesker undertrykker denne røst. Vi forherder oss mot Guds kall, mot samvittighetens stemme. Eller som vi leser hos Paulus: Vi *"holder sannheten ned i urettferdighet"* (Rom 1,18). Men i vårt indre vet vi godt at vi ikke har noen unnskyldning (1,20). Det har vi ikke i dag, og det har vi ikke når Gud engang holder dom.

Dersom vi sier dette til ikke-troende mennesker, vekker det en viss gjenklang i dem. Så lenge de ikke har forherdet seg mot samvittighetens røst, vil de gjenkjenne i hvert fall noe av denne tonen fra deres eget indre vitnesbyrd. Men de kan ikke holde ut å høre på det. Samvittigheten gjør dem skyldige, men uten å fortelle dem hvordan de skal bli kvitt skylden. Den skaper en lengsel etter tilgivelse. Men loven har ingen tilgivelse å gi.

(Bibeltime ved Bibel- og bekjennelseskonferansen på Frøyland forsamlingshus 2014.) □

Ingen fordømmelse

AV HANS ERIK NISSEN

"Så er det da ingen fordømmelse for dem som er i Kristus Jesus." (Rom 8,1)

Dette er ett av de best kjente versene i Bibelen, og det er med god grunn. Lykkelig er du som har kastet anker i dette verset. Det ankerfestet holder i alle stormer.

Et Guds barn opplever mange anklager i kristenlivet sitt. Ja, for mange blir deres mislykkede kristendom en byrde som de segner under. De ser godt hvordan de skulle ha vært som kristne. De har også kjempet for å bli helhjertede, glade og offervillige. Men det har aldri lyktes. *"Ånden er villig, men kjødet er skrøpelig"*. Ja, det bor mye

ondt som ikke er til å få bukt med i det gamle mennesket.

Har du tenkt på at Rom 8,1 er skrevet av en som har slitt seg til døde i denne kampen?

I kapitlet foran fører Paulus oss inn i kampen mellom det gamle og det nye mennesket. Det er rystende å lese det han skriver. Han har erfart at det onde ligger ham nærmest. Det gode som han vil, gjør han ikke. Tvert imot gjør han det onde som han ikke vil. I fortvilelse roper han: *"Hvem skal fri meg fra dette dødens legeme?"*

Du er altså ikke den første som har opplevd at kampen for å bli en vellykket *Forts. s. 20* ◀

Bibelsamling på Audnastrand

17.-20. juli 2014

Motto: "Ved korsets fot hos Jesus, der har mitt hjerte fred."

Talere: Erik Trans og Dagfinn Natland

Torsdag 17. juli

Kl 16.00 Registrering

Kl 18.30 Kveldsmat

Kl 20.00 Åpningssmøte. Erik Trans taler. Natland deltar

Fredag 18. juli

Kl 08.30 Frokost

Kl 09.30 Bønn. Trans: "- for å avsløre falsk gudsyndelse". Jer 29,8-14

Kl 11.00 Sangmøte v/Oddbjørg og Kjetil Fredriksen

Kl 13.00 Middag

Kl 15.30 Kaffe

Kl 16.00 Samtalemøte: Hvordan nå mennesker med evangeliet i dag? Innledning v/Trans

Kl 18.30 Kveldsmat

Kl 20.00 Møte. Natland taler

Lørdag 19. juli

Kl 08.30 Frokost

Kl 09.30 Bønn. Trans: "- for at vi ikke skal bedra oss selv". Mat 25,31-46

Kl 12.30 Middag

Kl 15.00 Tur

Kl 18.30 Kveldsmat

Kl 20.00 Møte. Natland taler

Kl 22.00 Frie vitnesbyrd. Forfriskninger

Søndag 20. juli

Kl 08.30 Frokost

Kl 09.30 Nattverdmøte v/Natland

Kl 11.00 Møte. Trans taler

Kl 12.30 Middag med avslutning

Døgnpriser: Voksne kr 525, barn 7-14 år kr 315, 4-6 år kr 185. Familie maks kr 1.780.

Ta gjerne med laken, dynetrekk og putetrekk. Leie av trekk koster kr 75.

Spørsmål/påmelding: Eivind Nilsen, Postboks 8192, 4676 Kristiansand,

tlf: 38 01 59 09 / 97 01 17 26 (etter kl 17.00),

eller til: Olav H. Kydland, tlf 51 43 44 57 / 91 86 02 75, e-mail: olav.kydland@lyse.net

Medarbeidere og skribenter i dette nummeret:

Hans Erik Nissen

Født 1938 i København. Cand. theol. ved København Universitet 1965. Sogneprest i København fra 1966. Forstander ved Luthersk Missionsforenings Høyskole, Hillerød, fra 1970 til 2003. Har skrevet flere bøker og artikler. Nå valgmenighetsprest for Nordsjælland valgmenighet i Melby.

Erik Høiby

Født 1937 i Hamar. Latin-artium. Indremisjonsselskapets bibelskole i Oslo 1957-59. Forkynner i Langesundsfjordens Indremisjonsselskap 1959-66. Fra 1966-68 sekretær i Askim Indremisjon. Kretssekretær i Skiens krets av Den Norske Santalmisjon 1968-89. Fra 1989 til 1997 bibellærer i Langesundsfjordens Indremisjonsselskap. Nå pensjonist og frivillig forkynner.

Thomas Wind

Født 1962 i Danmark. Cand. theol. 1990. Er nå bibelskolelærer ved Luthersk Missions Høyskole i Hillerød, Danmark.

Tollak Jakobsen

Født 1925 i Time. Handelsskole og Indremisjonsselskapets Bibelskole. Har arbeidet i handelsnæringen, Trøndelag Indremisjon, Ryfylke og Jæren Indremisjon. Kretssekretær i Agder og Stavanger krets av Den norske Muhammedanermisjon 1965-1993. Ulike formannsverv. Nå pensjonist og frivillig forkynner.

Jan Bygstad

Født 1952 i Oslo. Utdannet ved Menighetsfakultetet. Ordinert i 1980. 10 år kapellan i Bergen domkirke. Siden 1990 kapellan i Landås kirke, Bergen. Formann i Foreningen for Bibel og Bekjennelse (FBB).

Axel Lundholm Saxe

Født i Roskilde, Danmark 1955. Cand. theol. fra Københavns Universitet 1987. Ordinert til misjonsprest. Vikarierende res. kap. i Odda prestegjeld 1990-91. Pastor i Den evangelisk lutherske frikirke, Tromsø menighet 1991-94. Bibliotekar på Gå Ut Senteret, Hurdal 1994-1997, og leder for Santalmisjonens historiske arkiv sammesteds 1995-2001. Kretssekretær i Bergen krets av Kristen Muslimmisjon 2001-2002. Arkiv og dokumentutdanning ved Høgskolen i Oslo 2004-2006. Arkivleder ved Hordaland fylkesskattekontor i Bergen 2006-2007. Førstekonsulent på Dokumentsenteret i Skatt vest, Stavanger siden 2008.

Johannes Kleppa

Født 1952 i Hjelmeland. Mellomfag i kristendom. Arbeidet i Santalmisjonen, Indremisjonsforbundet og Dagen. Vært med i diverse styrer og råd. Skrevet diverse bøker, særlig om indremisjonshistorie. Er for tiden frilanser i kristent arbeid med skriving, forkynnelse og undervisning. Underviser i år en del på Fjellheim Bibelskole, Tromsø.

Peter Olsen

Født 1963 i Danmark. Cand. theol. Ph.D. Ansatt i 50 % stilling som førsteamanuensis i systematisk teologi ved Dansk Bibel-Institut i København og ved Fjellhaug Internasjonale Høgskole i Oslo. Og 50 % stilling med bibelundervisning i LM, Danmark. Har skrevet teologiske artikler i tidsskrift og bøker.

M Ø T E R

Bibelsk Tro – Skjæveland

Dag	Dato	Kl.	Taler/møte
Søndag	04. mai	11.00	Oddvar Dahl
Søndag	11. mai	11.00	Erik Nordbø
Søndag	18. mai	11.00	Samtale/bønnemøte
Søndag	25. mai	11.00	Gunnar Soppeland
06.-08. juni. Møter i pinsen. NLL. Talere: Asger Jensen og Finn W. Knutzen			
Søndag	15. juni	11.00	Otto Jakobsen
Søndag	22. juni	11.00	Kjell Magnor Kvalvåg
Søndag	29. juni	11.00	Jon Olav Østhus
Søndag	06. juli	11.00	Norvald Frafjord

Et lite utvalg fra vårt utsalg:

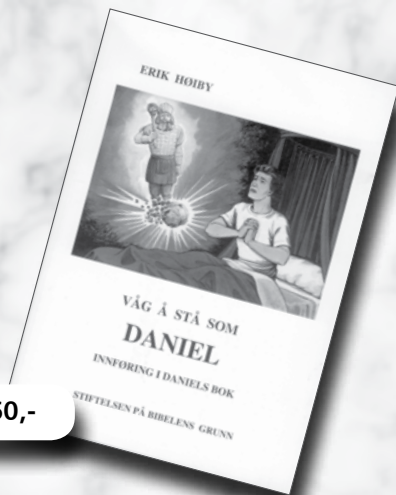
Mot kveld

Undertittel: "Guds plan skal bli fullført".
Bok av Kristian Fagerli.

Kr 150,-

Våg å stå som Daniel

Innføring i Daniels bok.
Bok av Erik Høyby.

Kr 160,-

Himmelen er vårt hjem

CD med sang av Namdal Mannskor.
Utgitt på Basunen forlag.

Kr 180,-

Bibelsk Tros kassettjeneste
Postboks 116, 4311 Hommersåk
E-post: olstokka@frisurf.no

Det er enkelt å bestille via våre nettsider:

www.bibelsk-tro.no

Artikler, taler, litteratur og musikk

Seierens vei

Av Olav Nergård

1. Den som i medgang og motgang skal seire,
den som skal stå midt i ros eller ris.
Den som i ånd og i sannhet skal feire
himlens triumfer til Frelserens pris.
Seirer nok ikke i kraft av "bokstaven"
- loven gir aldri den seirende makt -.
Seirer - for Kristus sto opp av graven,
seirer fordi det er evig fullbrakt.
2. Seiren er vunnet, den evige seier,
ikke ved noe av meg eller mitt.
Jesus har vunnet og synderen eier
denne hans seier så frydefullt fritt.
Vel kan du hindre at denne hans gave
nettopp blir din, men så sant du vil ha
denne hans seier, du trellebundne slave,
får du den fritt på det ord som han ga.
3. Satan og verden og synden i kjødet,
ondskapens makter, har budt deg til strid.
Og om du kjempet deg like til døde,
ligger du bundet, du er ikke fri.
Jesus sto opp i fra graven og døden.
Jesus har seiret - han seiret for deg.
Jesus er lykken og kraften og gløden,
Jesus er veien - ja, seierens vei.

Melodi: Jesus,
din søte forening
å smake

Hentet fra heftet
"Alt i Jesus"
2. samling, 2005